

Threno-thriambeuticon.

ACADEMIAE
CANTABRIGIENSIS

ob damnum lucrosum, & in-

faelicitatem faelicissimam,

luctuosus triumphus.

CANTABRIGIAE.

Ex officina IOHANNIS LEGAT.

1603.

ML 116.03 *

Ward fund

AD ILLV-
STRISSIMVM ET

Christianissimum IACOBVM An-
glia primum, Scotia sextum,

Francia & Hibernia regem, Musarum

amicum & dominum suum

colendissimum.

T Iehosophato olim divini-
mo, non in inopie subsid-
um, sed amoris inditum, cer-
tatim undique miserunt mu-
nera: sic tibi in hoc regni in-
troitu, Rex Optime Maxime,
cum cōtigisse videremus, non
nobis utiq; Academicis omit-
tendum putavimus. Sed cum intelligeremus mune-
rum magnitudine nos nullo modo cum aliis confe-
rendos, qualitate saltem contendimus, & genere doni
licet minutissimi summis ut superiores, aut certe pares
reperiremur. Itaque cum alij aliena dent, & aliunde

Epistola Dedicatoria.

commodata, nos non nisi nostra offerenda putavi-
mus, & quidem propria. Ecce igitur codiculum hunc,
tenue & exile munusculum: sed & nobis proprium,
(Musarum nempe Cantabrigienſium partum) & for-
tunis nostris valde aptum. Quibus & in triumpho
luctus contigit ob reginam è vivis excedentem, &
nos vivos mortuos tam subito relinquentem, & in lu-
ctu triumphus ob regem talem, tam citò, tam cælitus
ad vivificandum cadaver istud tam sceleriter succe-
dentem. Quòd si serius istud quàm par erat à nobis
præstetur officium, ne officij quæsumus adſcribatur
negligentiæ, sed aut operis gravitati, aut temporis;
quam captavimus, oportunitati, ut præſentes præſenti
traderemus. Nos quidem certè non sine dolore partu-
rientes, luctuq; gravidæ, peperimus iampridem: sed
invalidum & imbellem foetum. itaque ad sese corro-
borandum dies aliquot (ut fieri solet) largiti sumus;
ſperâtes aliquândo regē ipsum (sic nos nobis de favore
regio aſſentamur Academici) prolis huius & patri-
num & nutritium, operis nempe ut fautorem, ſic no-
minis authorem fuiſſe futurum. Quod cum tardiùs
eveniret, Musarum lachrymis baptiſatum utcunque
in lucem edidimus, *Threno-thriambentican*; nomine
non tam dativo, quàm nativo inſignitum. Suscipe i-
gitur (ſereniſſime Rex) infantulum in fluctibus & lu-
ctibus parentum vagientem: qui ſi intuitu primo plo-
rare videatur, ut olim Moſes, non tam plorat certè,
(poſtquam regis in amplexus, & patrociniũ perve-
nerit) quàm opem implorat, & favorem, vel ſibi for-
ſitan miſello, vel matri ſux Academicæ: cui ſi favore
ſolito (quod minimè dubitamus) indultum fuerit &
proviſum, de ſalute prolis minùs erit laborandum.
Deus te (Iacobe potentiſſime) patrem patriæ, Muſa-
rum amicum, Academicarum nutritium, regni colu-
men,

Epistola Dedicatoria.

men, ecclesiæ lumen, mundi solem & Borea exortum
tam mirifice, nunquam sinat more solito supremi mo-
bilis tyrannide in occasum rapi: nisi forsitan (sic vo-
lente motore primo) vt iterum surgas in oriente sobo-
le, teq; tui repares interitu, vt in te mortalis, regnum
propages successionem tuorum in terris immortale, in
cælis sempiternum. *Amen.*

*Maiestatis tuæ subditus &
seruus fidelissimus,*

Academiæ tuæ Canta-
brigienſis Procancel-
larius.

GVILIELMVS SMYTH.

Eiusdem G.Sm. in libri titulum.

VT threnos lachrymas, sic lata trophea thriambos,
Anceps hinc nomen Threno-thriambos habes.
Principe defuncta luctus, nascente triumphus.
Vtraq; cum fuerint, vtraq; mixta placent.
Tempora sic sunt nostra incerta sortis: at illa
Reddere tu solus certa, Iacobe, potes.
Arrides ille luctus, spernis? procul ue triumphi.
Ennui penatet spesq;, metusq;, tuo.
At mea cum domina spes est defuncta priore,
Ni nona spes domini voce refecta noni.
Gaudia plena alijs, mihi dimidiata metuntur.
Rex datur, & dominus non datur: hinc lachryma.
Magne pater patria cum tanta sufficis, vnus
Tu Dominus, tu rex, tu mihi cuncta sis.

Eiusdem in annum 70. Elisabethæ climactericum.

Dira climacterici timeo iam sceptrum tyranni,
Cum nec principibus fas sit transcendere certos,
Quos posuit, fines transcendit cetera Elise
Religio, pietas, virtus: sed suppare fato.
Fertur iniqua, vides quam sit mors omnibus aequa.

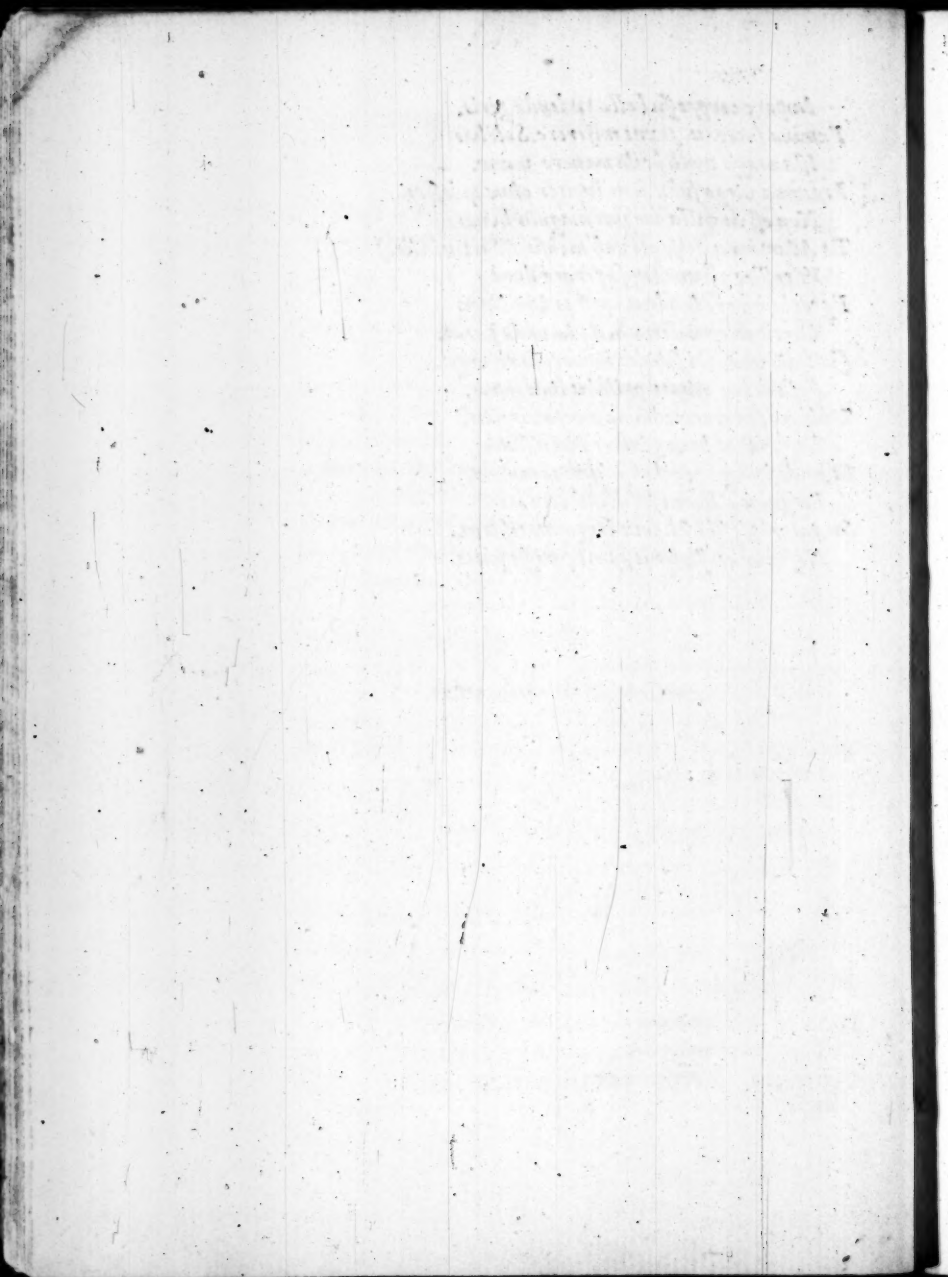
Eiusdem in diem Iouis Hen. 8.

Edw. 6. Marie, & quod dolendum maximè Elisabe-
thæ nostræ fatalem & mortiferum.

ERgo Iouis funesta dies, radice perempta,
Persistat, ut & ramis inferat atra manus?
Hercule confosso, Pygmaem perdere tentas?

Impa-

*Impare congressu bella pudenda geris.
Famina succedit, sexus miserere. Solebas
Ista magis molli bella monere manu.
Proxima virgo subit, iam Iupiter alme quiescas.
Non est de victa virgine magnus honos.
Es Martem adsciscis! (vab mensis Martius ille.)
Vt possint unam Dij superare duo?
Egregiam verò laudem, post praelia longa
Vincitur, & victrix bella secunda parat.
Concidit una; tibi soboles numerosa resurgit.
Cesa arbor ramis pullulat inde novis.
Vulnere sanatur; rediuvina morte virescit.
Ut reparat lumen luna renata suum.
Et, ne deficerent tenebroso lumina mundo,
Fulgidius è Borea sol novus ecce tibi.
Sic pater ipse sibi Phenix longævus eisdem.
Nasciuntur ex flammis, quæ perisse putæ.*

THRENO-

thriambeuticon.

M Axime Rex; Rex maior eo quem dirigis orbe,
Accipe devotæ nobile mentis opus.
Nobile; dū vestrū sonet omnis pagina nomē,
Hinc decus, hinc nostris gloria carminibus.
Quæ quamvis tua facta canant, nomenq; celebrent,
Illa celebrantur, quàm tua facta magis.

Th. Byng. Clar.

Scissa comas, pullam tristis musa indue vestem,
Invida es, armipotens sceptrâ Iacobus habet.
A tergo rex instat ovans, pullam exue vestem;
Ingrata es nimium, mortua Eliza tua est.
Nec recines, nec tristis eris, stupefacta tacebis,
Sic læta, ut decuit, sic quoque tristis eris.
Gaudia qui celebrat plusquàm spectata, stupescit;
Fataq; qui deflet non toleranda, stupet.

W. Prich. Pemb. Cant.

H Aud fas est animi cæcæ sperare sereni,
Nubila sunt subitis tempora nostra malis.
Nec certè fas est nimium indulgere dolori,
Tempora sunt subitis nostra serena bonis.
Quàm malè diverso fatum & fortuna palato

A 1

Poscunt

2 *Threno-thriambeuticon.*

Poscunt diverso, tristia, læta, tono ?
 Quàm dubium faciunt rex & regina poetam,
 Quo pacto obsequium, præstet viriq; suum ?
 Quàm pugna est anceps, vbi vincens gaudia luctus
 Vincitur, & victor victus ab hoste iacet ?
 Gauderem, at princeps reprimat mea gaudia talis,
 Qualis, (& invidiâ iudice) nemo fuit.
 Hærede excepto. (namq; ille per omnia talis)
 Excepto, quòd non foemina talis erat.
 Lugerem, at princeps lachrymas in gaudia vertit,
 Ille deus talis, qualis & illa dea.
 Elisabetha vale, cui sæcula nulla secundam
 Vel similem ostendunt, Elisabetha vale.
 Vive Iacobe diu, rex, nomine prime, secundum
 Det deus auspiciu, vive Iacobe diu.

J. K. Clar.

GAudeat an doleat mens hæret pendula, utrumq;
 Improvisa simul cogitur illa pati :
 Non etenim possum non deplorare peremptam
 Elizam, imperij tam bene gessit onus.
 Ut conviva satur, sic cessit tempore vitæ
 Exacto, populi non dubitanda salus.
 Temperat ista tamen læto tristissima risu,
 Divis orte bonis rex, tua religio :
 Instar veris enim fulges post tempora brumæ,
 Grata quies populo, grata columna tuo.
 Quid faciam ? offendit discors symphonia mentem,
 Et pugna hæc finem nescit habere suum.

T. S. Regal.

QUæ, sicut rutilis Cynthia curribus,
 Lucebat solio splendida patrio,
 Sub lætho, (hei mihi lætho
 Fas tantum scelus est ?) iacet.

Qui

Qui, sicut Clarius nube deus nigra,
Occultus tenebris delituit suis :

Iam nuper Boreali
Sol nobis oritur plaga.

Hanc si specto , nihil sum nisi lachrymæ ;

Hunc si specto , nihil sum nisi gaudium ;

Nil sum, si simul vno

Vtrunq; intuitu noto.

Sic navem retrahunt æstus , & æstui

Robustè aura reflans; stat dubia, & nimis

Dum parebit utriq; ,

Neutri sedula paruit.

Si, regina, tuo plausero funeri,

Eheu parce precor; debita sunt meo,

Sunt & prima Iacobo

Plausus, quos fero, munera.

Si sceptrum lachrymis sparsero, rex, novû,

Eheu parce precor; debita sunt meæ,

Heu sunt vltima Elizæ

Fletus, quos fero, munera.

Phin. Fletcher Regalis.

CUm te specto Iacobe, animus mihi & omnia ridet;
Sole novo pellis nubila, sole tuo.

Si te specto , tuumq; sub urnâ corpus, Elisa ,

Me miserum, mecum cuncta gemente gemunt.

Parce precor , si dum tu regnes flevero; Elizæ

Vltima sunt , sunt & debita dona meæ.

Parce precor , si te defunctâ plando; Iacobo

Prima quidem sunt , sed debita dona meo.

Vt navem trahit vnda rapax , vndæq; repugnans

Suppara turgentis concutit ore notus;

Illa utrique hærens paret, iam quò rapit vnda,

Iam cursu propero, quò rapit aura, volat;

4 *Threno-thriambeuticon.*

Sæpeq; sistit se, stabilisq; resistit vtriq; ,

Dum nimum cupiat prorsus vtrumq; sequi :

Sic mihi luctum inter veterem, & nova gaudia pendet,

Et neutri parens, paret vtrique sinus.

Sæpe graves pono, positosq; resuscito luctus ;

Non est, quem rapiunt gaudia prima, dolor.

Gaudia sæpe sinu turbo, turbata refumo,

Gaudia non vno sunt removenda malo.

Si me quid faciam dubio quis tempore quærat,

Gaudeo, ploro suâ, lugeo, plaudo, vice.

T. H. Regal.

In titulum, & insignia principis

Illustrissimi Jacobi I. Regis Anglia, &c.

Scotia quid mecum contendis amica ? Iacobus
Qui tibi sextus erat, nunc mihi primus erit.

Anglia non vno contenta, leonibus armat

Pluribus, & pulchris floribus ornat eum.

Nostra ferax Citharam superaddit Hibernia, quæ si

Tacta fiet dextrè, nil nisi dulce sonat.

Si pax est, Cithara & flores : si bella, leones :

Sic foelix bello, & pace Iacobus erit.

Eiusdem.

In apothegma Serenissimæ

Principis Elsa SEMPER EADEM.

Vna fuit semper, cui contigit vna potestas,

Vna fides, & eò recta quod vna fuit.

Vna fuit servire deo, servare popellum

Cura;

Threno-thriambeuticon. 5

Cura; licet cura hæc vna, nec vna, fuit.
Vna fuit virgo semper, placidissima semper;
Mira cano, mulier quæ fuit, vna fuit.

Vna fuit moriens, quæ vixerat vnita, princeps;
Vna fuit nobis, nunc erit vna deo.

Jo. Boys. Clar.

LVt tui scita es, lacrymisq; Musa,
Iam tamen, quanta es, mihi tota fletus
Adueni, assuetum superato morem:

Flemus Elisam.

Tu tuz murus, columenq; Elisa,
Tu tuz rectrix, patrizq; custos:
Sola tu spes es, miserisq; Elisa

Anchora sola.

Tu feri nobis mora longa fati,
In tuos tellus humeros Brytanna
Quatuor nixa est decies, stetitq;

Fulta per annos.

Languidâ tecum moribunda languet

Anglia, & tecum iacuit isecente:

Est dies idem patrizq; summus

Et tibi summus.

Sed redit tecum redeunte vita,

Et viget, dum tu vigeas, Iacobe;

Viue tu semper, bene semper in te

Anglia viuet.

H. Howgrave. Regalis.

FLebilis Elizam deserta Thamesis vnda
Ingemuit, virides tollens e gurgite crines;
Quâ pater Oceanus solitum bibit ore tributum

6 *Threno-thriambeuticon.*

Impiger, extremasq; tridente reuerberat vndas.
 Crebraq; cum verbis immiscens verbera, nocte
 Elizam veniente, Elizam abeunte canebat.
 Et tantum Elizam dilecta; nomina clamans,
 (Magna stupet, leuis est quæcunq; est garrula cura)
 Ah miseram Elizam fluuiio labente vocabat.
 Elizam pulsæ ingeminant ad sydera ripæ.
 Sic quando obscurâ siluerunt omnia nocte,
 Ignes flet noctem tristes, ruptosq; hymenæos,
 Iamq; nouam pellex admirans Attica linguam,
 Terea voce, cheu crudelem Terea clamat.
 At cum Iacobi sceptrum cum nomine fama
 Miscuerat, verso ad melius, quod funera nuper
 Elizæ ingemuit lachrymans, & inania regna,
 Iacobum inclamat, Iacobum concinit ore:
 Ah faustum læto Iacobum murmure cantat:
 Iacobum toto resonabat flumine lympa.

In eosdem.

Q Visquis triumphos lachrymis componere
 Nouit, dolorem risui,
 Te canat Eliza, te canat, & mortem tuam,
 Fletusq; morti debitos:
 Simulq; te celebret Iacobe, te & tuo
 Gaudia triumpho debita.
 Mea cum tumentes Musa turgescens subit
 Repletq; leniter sinus,
 Tota est dolor, tota est lachrymæ, dum te dolet
 Eliza, dum te lachrymat.
 At cum madidos Iacobe deflestit oculos
 In te, serenans nubila
 Tota est triumphus, tota plausus, dum tibi
 Triumphat, & plaudit tibi.
 Sic cum te Eliza desileo, tantum fleo;

Threno-thriambeuticon. 7

Stupefcit immenfus dolor.
Cum tibi Iacobe gratuler, fileo fupens;
Leuia loquuntur gaudia.
Hoc tantum, Eliza, vix & hoc, dico tibi:
Eliza perpetuum vale;
Hoc tibi Iacobe, (nil mihi fi non hoc deeff)
Ad fydera ferus auoles.

Phin. Fletcher. Regal.

Longum, quàm tua vita diu, fi tam tua, Princeps,
Fama fupervenerit; fama fupervenerit.
Semper, quàm tua fama diu, fi tam tua, Princeps,
Vita fupervenerat; vita fupervenerat.
Imò vtrinq; Deo hinc; hinc Mundo iudice; femper
Vita fupervenerit; fama fupervenerit.

Aliud.

Virgo fecunda Dea; nam littera Beta fecunda eft:
Virgo Dea compar; nam par fonat ifa pelafgis:
Virgo Dea in terris; namq; El dat nomen Hebrais:
ELISABETA, fonant vnà tria nexa retrofum.

Aliud ex Fambis meris.

Elifa & Africa eft, Elifa & Anglica.
Vtramq; perpeti celebrem adorea.
Vtramq; faminam, cluiſſe principem
Vtramq; nouimus. Sed Afra verſibus
Maronis inclytæ: Angla viribus ſuis.
Sed Afra Trois inquinata amoribus:
Tori Angla virgo calibis. Sed vnus
Afra vrbis: orbis Angla totius decus.
Marone Elifa ni careret Anglica,
Camæna Meuium vt Maronis anteit,
Maronis hæc Elifam Elifa vinceret.

8 *Threno-thriambeuticon.*

In eandem Epicedium per anagrā-

matismum. Elizabetha. ales Beati:

alis beate.

BEATI ELIZABETA & ALES, ALIS
& victricibus ALES ô BEATE:
te, BEATA, beat BEATVS: Altus
te tutrice alit ALITEM sub ALA.

Aliud.

Annuntiationem vt, ecce, pridie

Mariz Deiparæ virginis,

Annuntiatum inœsta tum mors primulam

Deicolæ Elizæ virginis.

Quam ritè? Virginitate quæ huic virgo fuit,

Vti & die sit proxima.

Samuel Walsallus.

Fœlix adunatio florentissimorum

regnorum Angliæ, & Scotiæ.

QVam murus latè circumfluus ambit, ibi, ecce,
Brittonum ad Arctoum stant duo regna polū.
Non secus hæc medius Tuedæ determinat amnis,
Quam medium se inter brachia pectus habet.
Pectore nec minùs hæc fuerant, quā flumine, quondā
Dissita, nempe duo vt brachia, regna duo.
Pectore quæ fuerant quondam, quæ flumine regna
Dissita, iam coeunt pectore, iam capite.
Fluminis haud capite, at regis duo corpus vt vnum
Sint regna, haud duo sint brachia regna duo.
Sic est, orbe vel hoc diuisa Britannia toto,
Toto hoc, dum sibi met inuicta, nec orbe minor.

Aliud.

Aliud.

In Sereniss. Regem Jacobum VI.

QUæ tenûis nota, nomini Iacobi
Est adfixa, dum illa litterarum,
Quid signare putem hæc? quid hanc sonare?
An forsitan numeralis est, Iacobum
VIum & denotat hæc? at ille primus;
Primus nec malè, nemini secundus
Qui virtutibus, ergo vi Iacobum
Hæc signat nota? vi Iacobus esse
Haud quit, quem procerum senatus votum
Accit vnanimis, quem equestris ambit
Et gens pleraque; plebs & vniuersa,
Certatim omnibus, pyris, triumphis,
Votis, vocibus vsquequaq; faustis
Vsque, & vndique, & vsque prosequuta.
Sive vi sonet ergo, sive VIum
Nomini nota quæ additur Iacobi,
Iacobus sine vi es; Iacobe, VI;
Sextus Scoticus, Anglicusne primus
Haud reffert, modo dum vnicus Britannus.
Dano, sanguine; Teutoni, fide; arce
Franco, fœdere; Belgij Patrone,
Hiberni Domine, hostis *Infidelis,
Romaniq; odium, timorq; Ibeni,
Et tuorum amor, & favor Deorum,
Atque orbis Decus, atque cura cœli,
Angle, Scote Iacobe, prime, sexte;
Et Scote, Angle Iacobe, sexte, prime.

Samuel Wallis.

QUid tibi candidulis de rupibus (Anglia) nomen,
Quam piceus totam nil nisi nigror habet?
Omen ut arrisit, dum candida gessit Elisa

B 1

Sceptrum!

10 *Threno-thriambeuticon.*

Sceptrum ! Nunc aliud nomen, & omen erit.

Palmodia.

Quin ! revoco dictum ! Noli mutare nec omen,
(Anglia) nec nomen ; Sceptra Iacobus habet.

a Camden.
Britan.

Concolor ille etiam ; ^a Scythicâq; propagine cretus
Pectora habet Scythicâ candidiora nive.

b Luna : atque
propriè clarebat
luminè, luna.

Aeternum amisit tua ^b Luna (Britannia) lucem.

Heu merfa in tenebris Anglia Cimmerijs !

Palmod.

c Sol : at Lunari
facius m'gè cla-
rus ab orbe.

Mentior. En ! reficit lucem novus exorients : Sol.

O tenebris emersa Anglia Cimmerijs !

Lugete, Angliaci : vestra occidit unica Phœnix.

Palmod.

Gaudete. En Phœnix c cinere altius.

In eisdem, Iambi γαυότιμοι.

REatrix Elisa quando fuit (heu ! quod fuit.)

Sic aureos agebat Albion dies,

Modò ut doleret, posse Elisam commori.

Defunctâ Elisâ, rex Iacobus ut cluit,

Sic aureos expectat Albion dies,

Vt gaudeat modò, posse Elisam sic mori.

Infauſta ſtella Eliſa ! quæ omnino occidis.

O fauſta ſtella ! quæ vel ocaſu beas.

O te miſellam ! & ò beatam te, Anglia !

Quæ ſic dolores inter, atque gaudia

Diſtracta, diſpares reſundis lachrymas,

Quas & dolores, quaſq; gaudia exprimunt.

O fata perbenigna ! fata prodiga !

Quæ ſic Britanniam beâſtis denique ;

Iacobus ut ſexus ſit epitome ſui,

Vt Eliſa ſexus fuerat epitome ſui.

Ad manes Sereniss. Reg.

Elizab. Epicedium.

Britannæ imperitans Elisa terræ
Vlnis mater eam tuis tegebas.
Quàm iusta hæc series, & æquus ordo !
Te nunc illa suis tegit vicissim
Vlnis magna parens. Levis tibi sit,
Quæ illi nunquam itidem gravis fuisti.

In Papam, carmen

insultatorium.

Quando sceptræ potens regalia torfit Elisa,
Et legem ternis gentibus una dedit ;
Iactabas, triplici tempus diademate cinctus,
Te solo Angliaco (Papa) fuisse parem.
Quin iam te victum (tri coronis Papa) fateris ?
Cum Scotus Angligenum regna Iacobus habet.
Quadruplex illustre caput premit, ecce ! corona
Illi ; Brutiadum, Gallica, Iberna, fusa
Godwinus Walsall, C.C. Cantabr.

Sic te grandinis, & nivis
Diræ turbo frequens, sævaq; nubila
Infestent præcor, & Iovis
Irati tonitru, & tela rubentia,
Marti pessime mensurum :
Nunquam te placidis flatibus irriget
Florentis Zephyrus pater
Veris, sed Boreas, sed Notus horridus
Sævo turbine te regant :
Atque inter reliquos dicier vltimus
Contingat tibi mensium :

12 *Threno-thriambenticon.*

Qui saevus nimium fratrem etiam tuum
Aprilem rabie tua

Infestas; hilari nec facie fines
Huc ad nos, uti convenit,
Invitare decus nominis Anglici.

Quin tardare diu cupis
Tempestate tua (pessime) principem
Iacobum decus Anglicum.

Ohelquam nimium nostra moratus es
Iamiam gaudia (pessime!)

Heu quam serus adesti Anglia elamitat:
Aspectuq; beat suo

Me, sineq; meos, praesidium meum!

Mat. Wren. Tremb.

ERgonè perpetuus Divam sopor urget Elizam?
Fertilis in pluvios singultus, lugeat aether,
Fertilis in lacrymas, despumans lugeat vnda,
Fertilis in gemitus morientes, lugeat orbis;
Quos ululasse canes, quos ingemuisse leones
Turre catenas memorem? quis talia fando
Hortore attonitus non deficit? O Dea: qui sit
Mærori modus, aut quinam pudor esse dolori
Immenso, possit? (solatia frigida, multa.)
Sub pedibus niueis nubes calcare volantes,
Immenfas vlnas, & sidera gemmea cæli
Indicat Elizam via lactea: semita pulchrè
Incessu formosa suo: sic illa beata.
Nos miserè miseri (solatia frigida, multa.)
Linea cælestem curua est, quæ circinat orbem
Obliquo flexu, qua signa micantia cæli
Diversam effigiem varia sub imagine gestant.
Illic virgo nitet, cui nos altaria chari
Pectoris, & niuei cordis construximus aras.
Cispellat Cancrum leo, vastum. Libra Draconem.

Inter-

Intermixta nitet tutissima, regia virgo.
 Romulus interiit, Iouis ales fidera scandit,
 Iulius interiit, orta est noua Iulia Stella.
 Occidit Æneas, Diuusq; salutat Olympum;
 Nos infelices, (solatia frigida, multa.)
 Ergo illam totus guttatim defleat orbis,
 Defleat amissam diuinæ pacis oliuam,
 Defleat extinctam Iunonem, Pallada, Musas.
 Pandoram, Cererem, Cythaream, atq; omnibus vnâ
 Defleat Elizam; (præcelluit omnibus vnâ.)
 Et cum tot lacrymis totus vix sufficit orbis,
 Repleat assiduus singultibus omnia; syluæ
 Elizam, Elizam fiant geminando sonoræ.
 O dolor, ô!

Epitaphium.

Marmora quum videas lucentia, noſce viator
 Interior qualis condita gemma nitet.
 Marmora quum videas lugentia, quære viator
 Quis dolor, vt tacite marmora dura fiant.
 Elizam ſi non deſles, tu ſaxeus eſſo;
 Et ſi non lachrymas, exoculatus eas.

Aliud

Heſterno fontes Autumno areſcere Granta:
 Mirabar ſiccus, & breue flumen aqua.
 En plenas nuper violento gurgite ripas,
 Deucalioneis ductile flumen aquis.
 Vt noui, vt perij; iuſta exequialia morti
 Soluit, & ad ſidus fertur Eliza ſuum.
 Dum Nymphe querulis vlulatibus omnia replent;
 Exundat lachrymis alueus iſte nouis.

I. B. T. C.

Tan-

Tantumne in facinus deæ
 Iurastis triplices? quid triplices deas?
 Sic? sic, difficilis chorus,
 Infanis? quid ego difficilem chorum?
 Tanti non sceleris pudet
 Excitæ è stygijs Eumenides aquis?
 (Hæc nam conueniunt magis
 Ira, & Tartareis nomina moribus.)
 Strages vsq; adeo iuvant?
 Sic vires rabies excitat, impetus
 Elizam superis parem
 Vt figat rigidis acrior ictibus?
 Nullusne invidiæ modus?
 Quin & perpetuis tollere lucidum
 Tentatis nebulis iubar
 Dum tantam rapiant vulnera principē?
 Stultè, nil facit improbo
 Nil deuota facit dextra negotio.
 Et quæ iam super hoc subest,
 Frustra cura subest: hic labor irrita,
 Hæc spes captat inania.
 Sint fictis procul à funeribus noua
 Cæcæ munera neuix,
 Natalis, tumuli, verus, honoribus
 Nec lædatur inanibus.
 Se rursus, moriens, ipsa resemnat
 Phœnix, & pariter dies
 Exstructæ rapiunt, & renouant pyræ.
 O Phœnix, speciem tuæ
 Quæ viuam populo linquis imaginis
 Iacobum, vt meritis tuo
 Sic regno pariter stemmate debitum.
 Ille est, quæ prius ipsa eras.
 Sic? sic ille manus, sic oculos gerit,

(Lætiis

Threno-thriambeuticon. 15

(Lætis gaudia mentibus
Et quod plus renouat) sic animū gerit
Eventum hunc, agite, inuicem
Ciues, post varios exiliū metus,
Lucro apponite, liberi
Sub tanto egregij præsidio ducis.
Iam certare mero iuuet,
Iam velare noua tempora pampino.
Iam morem in Salium, tuos
Per vicos alacres luxurient chori.
Nec collo tuba pendeat,
Nec defint tacitæ flamina tibiz.
Iam, iam singula vultibus
Lætentur placidis, & tibi det deus
Rex Iacobe, per vltimas
Insigni titulis imperij plagas,
Æui tempora ducere
Extenti ad Pylij tempora Nestoris.
Sic virtus aderi; dabit
Virtutis series sic sceleri modum,
Læto sceptraq; plurimas
Præstabunt populo regia ferias.

I. Petri. Regal.

Quid facis? en hîc mille vides, ex omnibus vnum
Mors, si non sit in his omnibus vna, rape.
Quid facis? hæc nostra est: quid tu trahis inuida no-
Nostra est hæc, non est, mors truculenta, tua: (stræ?
Nostra fuit, sed quæ fuit, hei mihi definit esse
Nostra: est (quàm subito est?) mors tua: nostra fuit.
Quæ pietas tua, quæ virtus fuit, ad styga defert;
Hei mihi quod tantas Styx malè sorbet opes?
Iamq; trophæa sibi statuit, dirosq; triumphos,
Te dicit Virtus, te pietasq; suam.

16 *Threno-thriambeuticon.*

Ille (inquit) virtus fuerat pietasque iacento
 Hic illa, virtus hic pietasque iacet.
 Sed nec mortis es; & fallat se nomine stulta,
 Dum dicit te mors, & putat esse suam.
 Cœlo anima est, cœlo pars præstantissima vivit,
 Apta quidem tanto mens fuit ista loco.
 Jacobo vivit virtus, quæ vixerat in te,
 Si patriæ is vivat, vivet Eliza, fux.
 Vivite: sic ambo pariter vivetis in vno,
 Nec mihi Iacobus de' st, nec Eliza mihi.

Edvard. Hyde Regal.

Gemmam perdidimus, lachrymet Anglia:
 Gemmam rursus habet, gaudeat Anglia:
 Foelix plus nimio, si bene caperit,
 Vti his muneribus: si malè caperit,
 Vti his muneribus, plus nimio miser.
 Hic noster Populus: populus ut viret,
 Vnda continua quam fluvius beat,
 Crines populeos, & caput exerens:
 Pacis læta bonis, sic viret Anglia:
 Orbis delicia; delicia; Iovis.
 Rhodon perpetuò Pindarus asserit,
 Perfundi pluvia funditus aurea:
 Vrbs tam chara fuit sydereo Iovi.
 Sors hæc nostra eadem est: hæc Danae insula est,
 In cuius gremium Iuppiter optimus
 Auratam pluviam protinus intulit;
 Hæc tam chara manet sydereo Iovi.
 Sol, lucis pater, & lætitia micat:
 Vnda æquor pater, & lætitia fluit:
 Atque herbæ tenere lætitia virent:
 Sylvestres & aves, lætitia canunt:
 Sol, vnda, herbæ, & aves, lætitiâ sonant.

Fortunata

Fortunata potest insula dici,
 Quam florere nouis conspicio bonis
 Æternisq; bonis floreat & precor,
 Donec splendidulum sol referet diem.
 Atq; hoc omen ouans musa canet mea.
 Sicut vere nouo, sceptrum loci capis,
 (O Rex & columnen, lumen & Angliz,
 Cuius laus, honor & gloria spargitur
 Per mundi gelidas, & calidas plagas)
 Sic pacis placido vere tenebis hos,
 Frænos imperij, postea filio
 Pacis regna tuo vere reliqueris.

T. Porter. Col. Regal.

CEdò, qui tumulos vagus
 Perhulstras, tumultū magis
 Comptum, nū potis es? negas,
 Credēdusq; negas; nam in hoc
 Conduntur tumulo omnia,
 Quæ vasta orbis habet plagas
 Pallas, Iuno, Venus, triplex
 Nymphâ, numen in vnicâ;
 Cumq; his purpura, gratia,
 Censur, splendor, opes (sed hæ
 Mentis) religio, fides,
 Æquum, ius, pietas, amor;
 Verbo vis an vt vnico
 Absoluam? omnia splendida,
 Præclara, integra, mentē, utrū,
 An mores referant pios:
 Talem nec dedit obruta,
 Nec ventura dabit dies.
 Nec mireris, eam suâ
 Quod mors falce totoderit;

C

Quoduis

18 *Threno-thriambeuticon.*

Quoduis tendit in optimum:
 Hortum cum ingrederis tuum,
 Carpes tute rosam prius,
 Quam spinam atq; papavera;
 Laus est celsior Hercule,
 Quam Therſite dato in fugam;
 Hæc mens mortis erat, iugo
 Mortis ſubdita tetrico.
 Iſthæc virgo fuit, quia
 Excultâ artibus optimis,
 Sedem adſciuerat optimam:
 Cernis quid pia vita fert,
 Quod mores recidunt boni.
 Quô mens integra; cernis, at
 Non ſpernes bone lector hæc:
 Nam lapſa omne ſunt eo,
 Et lege, æthereo à polo,
 Tandem vt libera vinculo
 Carnis rurfus in æthera
 Scandant fulgida; cælicum
 Eſt, ſic viuere, ſic mori.

Sa. Hawarden. Regal.

A Nglis chare tuis, rex bone, debilis
 Rector nauis, abes iam nimum diu,
 Fortunam malacam pollicitus, cito
 Ad nos remigio veni.
 Abſentem grauium turba Quiritium,
 Abſentem queritur plebs, Academicus,
 Et ſummâ ſuperum ſollicitat prece
 Vt ſalvus venias deum.
 Sic ſic Threicio blandiâs Orphico
 Cives contineas, ſic ſolij decus,
 (Æternum precor vt ſit decus) impetres

Sum-

Summis gratus & infimis.

Qualis Scipiades, post Libyam iugo
Subiectam Latio, cum capitolia
Cinctus nobilium flore cohortium,

Scandit victor in aureas:

Passim cum pueris dulcia virgines,
Passim cum ducibus dulcia milites,
Passim cum sociâ vir, salientium

Tollent cantica Mænadam:

Nec certè tremulus gaudet ita hinnulus,
Agnellusve ferâ, quem modò sedulus
Cultos & Tygridis fauce, vel improbi

Ex vngue eripuit Lupi,

Ac gens ista, sui lora quòd imperi,
Neglectis reliquis, tradita sunt tibi,
Per quem (certa fides) Anglia turbines

Pellet salua Papislicos.

Horrendam rabiâ sauce tonans Papa
Quàm diram in miseros nos strueret luctus
Nostri quàm citò lux, per scelus, & nefas,

Esset nubila sæculi?

Quæ pestes premerent? quæ mala nos / fratres,
Idola, impia reclusio pectoris,
Execratio, crux, sancta aqua, monstraq;

Quotquot Ilyx habet impia?

Nec quæ præsidij spes superest, nisi
Tu morum radio, tu iurare inclytæ
Vitz, hæc discutias, vimq; Papæ tuo

Frangas Marte Draconicam.

Princeps quæ voluit sancta Papam suis,
Princeps quæ potuit fausta Papam suis,
Princeps quæ solita est fida Papam suis

Regni excludere finibus,

Mortui (ô nimum pestiferæ, & citæ
Mortui) cum petijt, debita soluit, hoc

20 *Ibreno-thriambeuticon.*

Est carnem: atq; tibi, Rex pie, debita, hoc

Est, regni solium opumi.

Ergo ne soli purpura, regio

Amplexu careat longius, huc vola

Curfu Pegaseo, hæc vox *venies*, nimis.

Spissa est, ni venias cito.

Eiusdem.

FAllor? an aternâ nigrescunt omnia nocte,
Nuper in Occiduum Sole cadente fretum?

Sole cadente, iterum qui non exsurgit, & orbem,

Cui multo præerat lumine, nube tegit?

Eheu fama nimis verax; ô quam cuperem ista,

Quæ rata sunt, certam non habuisse fidem?

At perijt, duxitq; graues extincta tenebras,

Cum peteret sphaeram Cynthia nostra suam.

Qui potuit tantus mergi caligine splendor?

Terreus infuscat sydera summa vapor?

Nil minus, æterno lucet sibi lumine; nobis

Heu miseris solitam non feret illa facem.

Ergone perpetuâ squallet ferrugine tellus?

Nec reducem aspiciet terra Britanna diem?

Dij melius; tenebris noua namq; Aurora fugatis,

(Sole nouo nobis exoriente) venit.

Sol novus exoritur, video, cupioq; perennes

Vt ferat & referat Sol novus ille vices.

Quin Lunam, stellâsq; nouas, noua sydera cælo

Addidit, & nitido fixit in axe Deus.

Vi sit continuâ qui terras luce gubernet,

Cum summum abstulerit serior hora ducem.

Longos ô vtiâ cælesti hac stirpe creati,

Et lictos peragant, turba beata, dies.

Tu quoq; , summe pater, solito nos aspice vultu,

Et

Et cumula donis dona priora novis.
 Ut quanquam extinctâ videamur principe cæci,
 (Princepe, cui tellus non tulit ulla parem;) *1*
 Obtineat veterem regnum sub Rege nitorum,
 Sit pater hic patriæ, mater ut illa, suæ.

1. Sclator. Regal.

FVnera Reginæ philomusæ flete Camænzæ;
 In lachrimis mæstæ dum fluet imber aquæ.
 Splendor nam patriæ, lux sæcli, gloria Mundi
 Princeps quæ vixit, lumine cassâ jacet.
 Lumine cassâ jacet, tenebras quæ dispulit altas,
 Succubuit morti; non moritura tamen;
 Quippe per ora virum nomen volitabit Elizæ;
 Vivit; & in summis regnat Eliza polis.
 Sed vos interea flentes narrate sorores,
 Quam bene Brutigenas rexit, atque diu.

Stemmata regali regno celeberrima Princeps
 Nata erat; at proavos vicit honore suos;
 Quæ proavos habuit gemino cum cardine reges,
 Eximium vicit nobilitate genus.
 Authorem amissum luget Respublica pacis;
 Antistitem luget religioq; suum.
 Vnâ conqueritur tanto spoliata decoro
 Virtus; quam amplexa est, vita, animo, ac studiis.
 Virtutes vitæ comites; sed gloria mortis;
 (Mæstitia summa gloria summa sita est)
 Artibus, Ingenio, sapienti Consilioq;
 Quæ valuit; virgo regia sola fuit.
 Sola fuit cuius placido moderamine sceleris
 Anglia; dum Imperij lustra peracta novem.
 Virgineæ virtutis opus? quis talia fando
 Temperet? aut lachrimas quis retinere queat?

Isaac Allen. Trin. Bacn.

Mille terax elegos hoc damnum, regia inanis,
 Terra suæ lætho principis orba, vocat.
 Terra novum nobis interlerit atera carmen,
 Sed cum finitimis nunc tamen una suis.
 Ah divæ memores lachrimis non esse pudorem,
 Non desiderio dicimus esse modum.
 Esto; fluant lachrimæ: lachrimæ didicere vocantem
 Mærorem pariter lætitiâq; sequi.
 Contra non luctum fremitus, non ipsa canorus
 Bacchantum clamor, gaudia iusta facit.
 Sed quoniam gentes nesciuntur, tæda iugales,
 Tæda sepulchrales indicet una faces.
 Haud leve, principibus mille haud reparabile damnum,
 Vnus ni supra mille fuisset; erat.
 Ille sedens solio regat hæc, quæ nomine rexit
 Fœmina fœmineo vix satis apta regi.
 Nos iam fœlices, tu fœlicissima: tantum
 Nos simili fruimur, tu meliore bono.
 Anglia ne proprium, sed fume Britannia regem,
 Aq; novo antiquum nomen habeto iugo.

Edm. Cooke. Coll. Regal.

Coridon. Tytirus.

Co. **T**Ytire quò te fers florum studiosus, & illis
 Lilia cur oneras calathis, rubrosq; hiacynthos?
 Quidue his irrepsit violis exosa cupressus?
Ty. Ah Coridon, Coridon, illa occidit, occidit illa,
 Quæ decus omne suis nuper prope Thamesis undas
 Formosam exercens pecudem, formosior ipsa,
 In se quemq; suos transferre coegit amores!
 Et nunc amissi gregis immemor, omnis in altis
 Turba ruit sylvas, montemq; his fletibus implet:

Phyllida

Phyllida crudeli rapuerunt funere Parce.
 Phyllida convalles respondent, Phyllida sylvar,
 Phyllida & ex imo respondent Naides amne.
 Nunc solum superest, stratas ut floribus aras,
 Ornemus, tumuloq; suos meditemur honores.
 Quod solum superest facio, faciamq; quotannis;
 Et vini lactisq; novi charchesia fundens,
 Hos dicam ritus, superosq; in vota vocabo.
 Hæc etiam tumulo superaddam, iusserat ista
 Nam moriens tumulo superaddi carmina Phyllis.
*Dixit animam Phyllis, dat terris ossa recedens,
 Atque suam fido pecudem commendat Amyntæ.*

Ce. O quis te nostris oculis pulcherrima Phyllis
 Eripuit, nobis ereptam astrisq; locavit?
 Nunc ubi inassueti limen miraris Olympi,
 Atque huc ad nostros convertens lumina tractus,
 Sic tacite: Illa mihi servat mea gaudia tellus,
 Illa meos atque illa mei bene servat amores.
 Forte tuo pecori indulgentem cernis Amyntam,
 Aut viduis, quas hic liquisti ad flumina Chami,
 Aspicias umbrosas iungentem vitibus ulmos.
 O infelices horti, infœlicia testæ,
 A quibus erepta est crudeli funere Phyllis!
 O & fœlices horti, fœlicia testæ,
 In quibus ereptæ dominæ successit Amyntas!
 Deformes nimium montes, deformia prata!
 Non unquam posthac pascentem in valle capellas
 Phyllida; pascentem sed vos cernetis Amyntam.
 Formosi nimium montes, formosaq; prata!

Tj. Sed tu desine plura puer, properemus ad aras,
 Et te formosæ turgent si Phyllidis umbræ,
 Te nobis nostrisq; tuas impone querelas.

Ce. Hoc faciam, & si quid mea carmina (Tyire) possint,
 Phyllida nulla dies unquam memori eximet ævo.
 Post stratis aris, perfectisq; ordine votis,

Carmine

24 *Threno-thriambeuticon.*

Carmine solenni nostrum cantemus Amyntam.
Phyllida ad astra feremus, ad astra feremus Amyntam;
Nos quoq; Phyllis amavit, amabit nos quoq; Amyntas.
Alb. Morton Regalia.

Quam benè dicta fuit quondā Richmundia dives
Mundaq; dum princeps Elisabetha fuit.
Sed malè dicitur sublata principe Richmund;
Dives enim non est, munda nec esse potest.
Io. Halse Clar.

Quid si fax tua Mors, (Mors nimis invida,)
Ex hortis violam demetit optimam?
Ne molire triumphos,
Ne vesti tua tempora:
Tantò, Mors, etenim pessima es ompium,
Quantò, Eliza cadens, optima es omnium.
Quid si fax tua, nostrum
Phoenicem in cineres dedit?
Phoenix exoritur posthumus, haud minor:
Qui praesens hilarem vestiat Angliam:
Nam mors ista, novatam
Vitam, dando necem, dedit.
Num formâ propriâ, Mors, solium Angliæ
Privâsti? in nihilum, num cupis, vt cadat?
Introdusta, petente,
Forma est nobilis, Angliâ.
Exoptate, tuam sume Britanniam,
Rex Iacobe, datam nec capiti tuo
Princeps sperne coronam,
Tam digno propriam loco.

Edw. Kellet. Regal.

Oh

OH quàm discordi & lethali semine primò
 Ortæ pugnârunt, Candida, Rubra, Rosæ!
 At quàm foelici pòst nexu suaviter unam
 In stirpem crevit Candida-rubra-rosa!
 Sistitur hinc sanguis primò, pallorque fugatur,
 Corpora tot inquens, oraque tot capiens.
 Hinc oritur demum flos illibatus Elisa,
 Auspice quâ iunctæ Pax Pietasque diu.
 At venit hinc pòst hæc regnorum nomina scriptus
 Flos, foelix etiam iungere regna duo.
 Vive Iacobe diu: divisa Britannia totis
 Terris, in te met iuncta, vireſce diu.

R. B. Pemb.

Hic tumulus Divæ, Reginæ, Virginis: illa est:
 Hæc fuit, & nunc est, (hæc vi) & ista, fuit.
 Diva est. sic superest: Virgo fuit. integra virgo est;
 Et Regina fuit. Regia virgo manet.
 Quæ fuit in terris Dea, Virgo, Regia virgo
 Nunc est in cœlis Regia, Virgo, Dea.
 Hanc quis defunctam dicet, quæ tota superſtes,
 Vivit & in cœlo, regnat & in folio?
 Regnat & in folio, quod dum successor habebit
 Hic novus, in folio regnat Elisa suo.

Epitaphium Elizabethæ.

EN Dea concessi fatis, in numina quantum
 Parcæ iuris habent? aspice, disce, time.
 Concessi fatis Dea. Iupiter ire sub urnam
 Iusserat, & volui cedere Diva Deo.
 Mitte leves lachrymas, munus præstabis inane,
 Sub Iove Dijs genitæ molliter ossa cubant.

D I

In

In Auspiciū novi

Principia.

NVper ab auratō delapsa est Cynthia cyclo,
 (Cynthia Naiadum decus & tutela Dearum)
 Cymmerias tenebras noster timet Anglicus orbis,
 Ne redeat Chaos antiquum. Sed terror inanis
 Sollicitat trepidos animos. non Cynthia cessit,
 Sed modō concessit Phœbo sua lumina fratri:
 Phœbo (magne Iacobe) tibi, tu dignus adesse
 Musarūq; præesse choris, tu noster Apollo.
 At quid ab impurō vomit Italus impius ore?
 Non vnum coelis Solem satis esse duobus,
 Non vnum Scoto & Britoni satis esse Iacobum:
 Ergo duo Soles gemino statuentur in Orbe?
 Injice (stulte) tuis æterna silentia labris.
 Vi superū iuncta est vtriusque potentia regni;
 Anglia sic vnum est germanaq; Scotia cælum,
 Ne cælum, ne nostra duos gerat insula Soles.
 Eia age, conscendas sphæram soliumq; sororis;
 (Maxime Phœbe) novam lucem diffunde, nec atram
 Eclipsin vereare, deest nunc altera Phœbe
 Mutua quæ capiat de lumine lumina tanto.
 Exere vim triplicem, motum, lucemq;, caloremq;.
 Et motu propiore fove, Boreæ aspera ventis
 Climata transsilens gelidæ subiecta Trioni,
 Conveniunt terris magis illi Austrahibus ignes.
 Sit tua lux pietas tua, sit calor ardua virtus,
 Illā in subiectos, hac utere fortis in hostes.
 Invidus armatos rodāt modō Cantaber ungues,
 Et fremat invisæ ter pessima bellua Romæ,
 (Omne malum ex Aquilone) licet clamare Papistis,
 (Omne bonum ex Aquilone) libet cantare Britannis.

H. B. Pemb.

In obitum serenissimæ Reginæ

*ELISABETHÆ, Angliæ, Franciæ,
& Hiberniæ, &c.*

Qui Solis radios : alti miracula cœli
Quisquis habet : mirum ut nil nisi triste licet :
Quicunque Oceani fluctus, ventosq; rebelles
Novit : fatorum & mystica totus amat :
Is nunc miretur, stetq; ut Marpesia cautes,
Et novus obsideat pectora dura stupor.
Nec mirum : Divina soli & genialis alumna,
Quæque fuit patrio numine Nympha Iovis :
Regina invictæ mentis, cui mite Tonantis
Imperium placido sisdere sceptrâ dedit,
(Num dicam ulterius ? sacratum, heu, nomen *Elisæ*
Eloquar ? an populis restat *Elisæ* suis ?)
Occidit : ô diras Triades, invisaq; fata,
Quis divæ tandem Virginis vna patet !
Quid sanctos memorem cineres ? quid splendida regni
Fastigia æternâ condecorata manu ?
Religio, Pietas, Fidei comitante coronâ,
Delicias clamant interiisse suas.

In auspiciatissimum adventum,

potentissimi serenissimiq; Regis

IACOBI primi.

TV verò illustri nixus (rex maxime) fulcro
Succedis, mæstâ in luce daturus opem.
Insignisque Dææ cum sis gratissimus hæres,
Quod prius amissum est (te reparante) manet.
Anglia iam flavos volitabit sparsa capillos,
Quæ dudum iacuit vulnere strata novo.

28 *Threno-thriambeuticon.*

Ridet, & intentas cœlesti murmure Musas
Provocat, ingenti vt dent pia thura Deo.

Anth. Watson. C. C. C. (antab.

E Loquar, aut signent æterna silentia labra?
Cantabo, aut mihi perpetuus stet pectore luctus?
Applaudam, aut solitas amittat dextera vires?
Lingua sonet, mea mens lætetur, dextera plaumat,
Laudis, lætitiæ, superest nova causa triumphii.
Nunc ego si Phœbi poteram conscendere currum,
Et quater auratas mea dextera possit habenas,
Si sceptrum tetigisse Iovis mihi detur, & alta
Visere cœlicolum penetralia, nec mihi sceptrum
Æterni Iovis, aut superum stellata Deorum
Regia, vel currus mundi qui vectat ocellum,
Talia, tanta meæ cumbularent gaudia Musæ.
Ite leves Nymphæ, lascivæq; turba sororum,
Et quæ falsidici celebrarunt numinia vates;
Non Genium Musamvè mihi dant Castalis vnda,
Vnda prophana potest, est immortale quod opto.
Serpat humi, cuius nondum mens induit alas.
Angelicas, mea nempe supervolare Camæna
Conatur Iovis Armigerum, seq; esse beatam
Dicet, cum nitidum caput inter nubila condat.
Tu solus veniam des (ô sanctissime Princeps)
Cuius laude valet se nostra attollere Musa.
Vltrà quàm puer ille ex Idæ raptus aquosâ.
Incipiam, titulosque tuos iusto ordine dicam,
Nostraq; lætisonus concludet carmina plausus.
Primos Musa refer tam sancti nominis ortum,
Ductaq; de sacrâ memora mihi stemmata stirpe.
Non opus vt revoces prisca infortunia sæcli,
Magnanimosq; duces, astosq; in funera reges,
Quæve Rosæ fuerat nimium sors tristis virique,

(Illa

(Illa metu haud vano stat pallida, at illa pudore
 Erubuit, pariat quod tanta incendia belli.)
 Imposuit donec finem ciuilibus armis
 Pacificoq; Rosas coniunxit fœdere binas
 Nactus coniugium fœlix, lætoq; Hymenæos
 Dignus quem fama ipsa colat, Lancastrius Heros.
 Scilicet hæc tantæ primò orta est pacis origo.
 Aduersæ fuit vna domus spes Elisabetha,
 Diri reliquæ Martis, præda incluta belli,
 Hanc thalamis dedit ille suis, lætoq; iugali.
 (Hic furor hic Martis rabiosa potentia cessit)
 Hæc prognata triplex proles, nati duo, nata
 Vnica Margareta potens, quæ fœmina cum sit,
 Defuncti nequeat folio residere parentis.
 Arthurus superest senior, qui nomine tanto
 Et virtute suâ renouâssset facta Britannia
 Illius Arthuri qui fastos implet auitos
 Ni mors antè diem iuuenem interisset acerbo
 Funere, & Henrico cessit diademata fratri,
 Cuius opes, & opem, vires, bella, arma, triumphos.
 Quid mea Musa canat? tu Gallia victa recente
 Cumq; dolore canas famam tam nobilis hostis.
 Ille patri æqualis virtute, & prole beatus,
 Vincitur à fato, cui non fortuna noceret.

Insequitur pius Eduardus, Divûm aurea proles,
 Naturæ deus, & Themidos syncerus alumnus,
 Qui velut Alcides, æterno semine natus,
 Infans in cunis, Romanam contudit Hydram
 Sed citò traxisti miseram (puer alme) ruinam.
 Ah cito Dîs dilectus adimida sydera fertur.
 Tum Maria accessit Marianæq; tempora secum
 Attulit, ille dies læthymis signandus obortus
 Oh! quot funereas accendit sanguine flammæ
 Sed non stare diu violenta potentia nouit.

Dispulsi hæc tenebras orientis lumen Elizæ,

30 *Threno-thriambeuticon.*

Errorum tenebras, & iura prophana Papismi,
 Ut roseis Aurora iugis cum densa fugarit
 Tristiaq; amouit ex cæ velamina noctis,
 Illa diu nostrâ fulgebat Cynthia sphærâ,
 Mortis at Eclipsin passa est, proli numina sæua!
 (Musa) tace, non conueniunt lacrymæ, atq; triumphâ.
 Hic stetit Henrici natorum stemmatis ordo,
 Anglia iam vidua est, orbataq; coniuge casta,
 Tam clare tam sæpè pijs connupta maritis,
 Et pæne in cineres nuper collapsa fuisset,
 Nite Phœnicem cineres morientis Elizæ
 Reddiderint (hæres regni indubitate Iacobe
 Virtutisq; hæres nuper florentis Elizæ.)

Hic ubi fraterni cessauit nominis ordo,
 Margareta sui meritò ius vendicat ortus,
 Cuius de tumulo iam pallida clamat imago,
 Quis melius poterit sanctæ succedere Elizæ,
 Quàm sanguis meus, ille hæres virtutis Elizæ?
 Accipimus (rex sancte) omen, genibusq; reflexis
 Accipimus (rex magne) tuum cum stemmate vultum.
 Et quisquis non dicat Ave, tibi poplite flexo,
 Saxifico æternum stet Gorgonis horridus ore.
 Sit proavi tibi mens prudens, & pacis amica,
 Ut velut ille rosas, sic vno fœdere sancto
 Inniesto validum iungas cum Saxone Scotum.
 Sit spes Arthuri, Henrici tibi dextera victrix,
 Eduardi pietas, Mariæ imperterrita virtus,
 Non tibi subiectos sed debellare rebelles:
 Lætus & ingemines vitam felicitis Elizæ,
 Quæ tanto imperij curarum pondere sessa
 Aspicit à summo, quo nunc feriatur, Olympo;
 Inter & Angelicas applaudit læta choras.
 Paudat iò manus omnis, iò vox personet omnis,
 Donec ubi adueniat ferus tibi terminus ævi,
 Ipse Deus plaudat, vitæ claudatq; theatrum.

Guil. Hancock ex Pembr. Anlâ.

Et

ET stupeo, & stupeo: seu qualis inhorruit acer
 Luctus, & innumeros sale misto aspergine vultus
 Roravit spectos: seu qualis lætior aura
 Nunc primo hinc spirat, luces vbi tempore brumæ
 Phæbus inæquali spatio metitur auras.
 Namq; silex quis tam, nisi qui sit ad omnia totus,
 Non sese in lachrymas dederit: quippe occidit illa
 Digna quidem numeris citius cælestibus addi,
 Digna sed in terris etiam num vivere; digna
 Quæ soles doceat clarum splendescere, lætos
 Ire dies, populo & pacem quæ porrigat vlti.
 Non illa horrendum Martem, non illa dolores
 Senserat infensi victoris, senserat iras.
 Viderat aut hostes Anglorum strage superbos
 Ducentes tardos per densa cadavera gressus.
 Occidit hæc; tristes silices hinc discute fletus.
 Et qui non largo vultus rorauerit imbri,
 Hos colat ille locus, vbi tristis regnat Erynnis,
 Muros hostis habet, miles latè omnia versat,
 Et quos sanguineo vexat Bellona flagello.
 Verum quis subito mentem stupor occupat? & quis
 Hunc imbrem, hos rores ventus nunc discute? euge
 Nunc ô nunc cuncti lætum parua canamus.
 Nam redeunt nostris Angusti tempora terris.
 Excidium Troiæ timui, ruituraq; nostris
 Mænia, nunc cellos imitantia vertice cælos.
 Atq; expectavi timidus quo tempore in agris
 Bellorum seges ingruat horrida, miles ad arma
 Clamet, & ingenti tormentum fulminet ore.
 Atq; ego non vnquam optatis, precibusue peperci
 Vt timor iste meus vanas se mittat in auras,
 Et timor iste meus vanas se misit in auras.
 Nam regni dum tu rex inclyte fræna gubernas
 Candidus, & totam effingis dum pectore Elizam,
 Alma quidem semper placidas pax explicat alas,

Perpe-

32 *Threno-thriambeuticon.*

Perpetuam inter nos sedem his & figit in oris.
 Quas dedimus dolor has lachrymas nō exprimit ergo,
 Latitia in causa est: nostras quæ plurima mentes
 Imbuit, his addi dum te rex inclite regnis
 Cernit, & antiqua gaudentes principe cælos.

Gn. Woodford. Regal.

Qui sibi fidit, tumidusq; regni
 Jactat immoti stabiles habenas
 Esse, nec cæcæ metuenda sortis
 Arma veretur;
 De suo motam sciat orbe Lunam,
 De polo lapsam sciat esse stellam,
 Et recorderetur cecidisse summum
 Numen, Elizam.
 Lustra bis septem, subitum dederunt
 Terminum vitæ tibi, (casta Princeps)
 Quæ novem lustris moderata multâ es
 Pace Britannos.
 Linque damnosas citò, linque diras
 Tartari sedes dolor, atq; nostras
 Totus in mentes rue, dum ruentem
 Fletus Elizam.
 Fundite vbertim lachrymas, & imbrem
 Plurimum, falsis oculi rubentes
 Fontibus, nullus dolor æquipollet;
 Fletus Elizam.
 Ista dictavit dolor: ista fari
 Lingua, (si posset) mea vellet; at cū
 Muta sit, munus calamo loquente,
 Dextra peregit.
 Nunc tuas partes agito Leuamen;
 Exsulern vincat saliens dolorem
 Gaudium; risus meritò profusos

Pædo.

Pectora spirent.

Nam venit; mentes hilares triumphans

Quòd venit; spissâ populi cateruâ

Atq; magnatum, viduæ Jacobus

Angliæ amicus.

Hymen, ô hymen croceis amictæ

Vestibus præsis, celebrato regis

Nuptias; illum proprium maritum

Anglia clamat.

G. Smith. Regal.

SVtilis vt ratis orba suo rectore, sonoris

Acta notis, falsis sæpe fatiscit aquis;

Si veniant Helenæ lucentia sydera fratres,

Nauita pacatum per mare tutus eat:

Nos sumus hi nautæ, insignis pietate Jacobus

Lucida stella, obitus, ventus, Eliza, suis.

Anglia veliuolum mare, nautis turbida fessis

Vndiq; quod sæui verberat aura Noti.

Tu frænas ventos, sustentas vela Iacobe

Naufraga, tuta tua tu freta reddis ope.

Alias.

Siluestris duris vt tonsa bipennibus ilex,

A ferro vires colligit vsq; nouas,

Sic nimis accepit durum Anglia vulnus, Elizam

Cùm non erubuit perdere Parca sacram.

At quia scepra tenes regalia, summe Iacobe,

Vulneris auxilium, te tribuente, tulit.

S. Moston. Col. S. Iohan.

MVsa refer gemitus Britonum, faciemq; locoru, i
Nomine quæ fuerint trans mare nota nouis,

E 1

Hoc

Hoc opere exacto emineat magis, Elisabetha
 Gloria. Quæ tanta est si magis emineat.
 Quod fuerat niueo signatum nomine tecum:
 Aula prius cunctis Candida dicta viris;
 Heu morior referens vultum mutauerat album;
 Nigraq; iam facies, nigraq; forma subest.
 Occidit antiquus splendor, vetus excidit albor,
 Et nihil est tantæ gloria tanta domus.
 Omnis maiestas, decus inde volauerit omnes;
 Stat sibi dissimilis, pæne stat orba sui.
 Quippè quod (ah fari nequeo, vox faucibus hæret)
 Aeternum est dominæ iam viduata deæ.
 Cuius in ore fuit celestis imagine formæ
 Angelicus nitor, aut non minor Angelico.
 Hinc radij, tanquam diuino sydere missi,
 Sicut erant vrbis; sic decus orbis erant.
 Hinc niveum sumpsit nomen, niveumq; colorem,
 Quæ fuit, at non est, Candida dicta domus.
 Hinc prius enituit, Pario magis alba lapillo,
 Hinc fuit argento candidiorq; nouo.
 Regia sed superest tam re, quam nomine, diues.
 Quæ fuerat; Thameſis non procul à gremio.
 Nulla sub æthereis extructa palatia celis,
 Diuitias tulerint deliciasq; pares.
 Hæc tamen (heu facile nequeo tam tristia fari)
 Incidit in formas versa repente nouas.
 Vixq; casus humiles opibus, vix sordida præstat
 Rura; vel iunmenſo diuor orbe prius.
 Deposuit pictas vestes, pulchrasq; tapetes,
 Nec re, nec titulo diues, vt antè, fuit.
 In nihil est quod erat, sese diuersa putetur,
 Grandis iacturæ pondere preſſa graui.
 Non ebur hic niueum, non vnlo, non Hyacinthus;
 Deniq; nulla nitet gemma; quod vna deest.
 Multa redemissent, quam si modò milia letho;

Certaſi

Certasset dudum milia multa mori.
 Nullus erat tantū thesaurus in orbe repertus:
 Et nisi descendas tu Dea, nullus erit.
 India non fuerat tam diues vt Anglia nostras
 Incolumi potius principe pauper erat.
 Altera supremos petijt Saturnia celos:
 Sol novus, æthereo stat noua luna globo.
 Infandam Britones subierunt lucis eclipsin:
 Albion hoc tanto stat minus alba malo.
 Quæq; prius niuæ fulgebant litore rupes,
 Tristitia iam referunt fata colore nigro.
 Quæ modò diuitias iactabat diuitis orbis:
 Hæc quoq; diuitijs stat domus orba suis.
 Quæ gens barbarior Turcis? quæ durior illis?
 Quæ magis Hispanis oderit Angligenos?
 Credibile est vtroq; tamen, tanglq; dolore,
 Forsitan & lachryma istum aduisse genas.
 Tandem Pierides tectum regale superlit:
 Omine cui nullum, nomine par fuerat.
 Omnes expleat numeros, ipsumq; cacumen
 Attigerat veræ laudis vtroq; potens.
 Hoc quoq; dum memoro mihi corda dolore liquef-
 Non est quod fuerat, nec viget vt viguit. (cunt
 Vertitur in cineres quia Phœnix vnicus orbis:
 Huic dare qui potuit, qui dedit omne decus.
 Inuida Phœnicem gloriaris Arabia falsum:
 Germanus Phœnix Elisabetha fuit.
 Testis erit Pallas, cui non fuit arte secunda:
 Cui se sacrauit Delia, testis erit.
 Testis cum reliquis erit ipsa Astræa deabus:
 Quam velut illa oriens, sic coluit moriens.
 Deniq; erunt testes, omnes sanctiq; , piq;
 Quotq; colunt veri numina magna dei.
 Quos habuit charos, quos plus dilexerit illa:
 Quam solet partum mater amare novum.

36 *Threno-thriambeuticon.*

Quid dicam? Phœnix migrauerit orbis ab orbe;
 Angelus Anglorum demitur Angligenis.
Carolus Lawson. 1644.

SVb Ioue, Neptuno, Plutone, polus, mare, terra,
 Imperium diuū passa fuere trium.
 Par tribus his Iacobus erit, nam terminat æquor
 Imperio, terras nomine, mente polos.
 Fœlices igitur tanto quibus Elisabethæ
 Funera compensat munere, numen amans.

Alias.

Defœuere Hyades, tristis defœuit Orion,
 Tyndaridum placat nobile sydus aquas.
 Effudere pias lachrymas, gemitusq; dedere
 Ingentes imo pectore Brutigenæ.
 Quippe quòd has terras sacra Elisabetha reliquit;
 Quæ fuit Angligenis arx columenq; suis,
 Vt primum has lachrymas summi despexit Olympi
 Sedibus altitonans rex hominum atq; deūm.
 Ille suū nolens populum languere dolore,
 Anglica Iacobo sceptrā tenenda dedit;
 Iacobo quo nil vidit præstantius vnquam
 Scotia, nil melius terra Britannia tenet.
 Nunc igitur regum debetur gratia regi,
 Anglia quòd tali rege beata fiet.

Alias.

SAXIFICUM caput anguicomæ truncare Medusæ
 Vnus erat Perseus Palladis ausus ope.
 Armata rapidis flammis superare Chimæram

Alam

Alati potuit quis nisi fessor equi?
Scilicet eximios ingentia facta requirunt,
A quovis neque sunt hæc facienda duce,
Romanæ caput horrendum truncare Medusæ
Soliæ Elisæ principis ausa manus.
Ignivomam Romæ tupidæ frænare Chimæram
Iacobi unius dextera firma potest.
Scilicet Elisam poscit Romana Medusa,
Vistaq; Iacobi torua Chimæra manu est.

T. Harding. Coll. Sancti, Iohann.

Quid gemat urbs quæris nuntium miserabilis? vna
Induat & faciem regia tota novam?
Quæris & in media tenebris cur luce tegantur
Omnia plena metus, omnia plena fugæ?
Dic, capite exciso, submerso lumine, terris
Num lumen, membris aut vigor ullus inest?
Sed caput Imperij, Lux est extincta, sereno
Quæ dedit aspectu cuncta serena suo.
Cætera si tulerat, si non mea robora, dextram,
Omniaq; abstulerit, sors toleranda foret.
Omnia sed rapuit nunquam crudelius ausa;
Crudelis Mortis terq; quaterq; manus;
Credo quod, immuris si luctus vna fuisset
Anglia, tum mortis regna minora forent.
Hinc, periit Mater, periit Regina, perire
Si possit, cuius fama perennis erit.
Nam neque nostra parem, nec prisca temporis ætas
Novit, nec similem sæcla futura ferent.
Hæc tacito mecum dum voluo pectore, mille
Quam cruciant pectus tristitia mille modis!
Hincq; vel invito prorumpunt flumina vultu,
Et non iussa ferit pectora crebra manus?
Esto autem, misit quamvis sors fulmina, missa

38 *Tbreno-tbriambeuticon.*

Sic nihil aut leviter fulmina forte nocent,
 Sæpe etenim miseros dolor in meliora vocavit,
 Quodque bonum præsens abstulit, hora tulit.
 Utque dato quondam crescebat vulnere Serpens,
 Anglia sic damnis ditior ipsa suis.
 Nam venit ad regnum Princeps per funera, matre
 Non secus ac Phoenix depereunte, novus.
 Si que petis qualis tanto succedit honori,
 Hei mihi sunt meritis ora minora suis.
 Nam si, quæ poterit nisi tanto digna videri,
 Laus tibi nulla foret: laus tibi nulla foret.
 Sed tamen hoc vnum liceat mihi dicere, qualis
 Vix unquam, talis iam nova regna tenet.
 Ergo voce, animo Divinum Numen adors,
 Ocia qui bellis antefesenda putas.
 Spargito io flores, ter io, ter dicito carmen,
 Ter sonet aurata musica læta fide.
 Anglia pone metus, succedunt dulcia duris;
 Dulcia succedunt, Anglia pone metus.

Johannes Norrk.

Quid faciam dubito, partes diffindor in ambas,
 Dividuumq; duplex passio pectus habet.
 Dum meditor luctum, coram se gaudia sistunt,
 Dum rursus meditor gaudia, luctus adest.
 Vendicat hinc mæstum, funus lachrymabile, carmen,
 Hinc suadent, hilares, pangere, læta, modos.
 Ante oculos si tu verferis Eliza, dolorem;
 Lætitiam, si te spectro, Iacobe, fero.
 Optima, te, tristis lamento, Eliza, preceptam;
 Maxime pro sceptris plaudo, Iacobe, tuis.
 O nos foelices nimium, quibus occidit ingens,
 Exoriturq; quibus par, subitumq; bonum.

E. Woodball, Regal.

In

IN coelo mirum: Australi sol occidit ora:
 Phoebus & Arctôa (mirum) caput extulit ora:
 Aruit Hesperidum horto flos, rosa diâ Britannum
 Flos perijt (mirum) fletu flos crevit & alter.
 Dijne perire queant? nunc ambigo, numina terræ
 Dum pereant, morix nostræ dum Cynthia sphaeræ.
 Invidet hanc coelum, stellam tellure micare,
 Invidet hoc tellus sic numen ad æthera volare:
 Singultus tellus dedit, æther flevit & imbre,
 Coelum, luctando ignem, terram terra poposcit:
 Terram? fallor: tota fuit coelum divina virago:
 Novimus haud tantas dotes unâ emisuisse.
 Ah utinam cerebrum Nilus septemfluvius esset,
 Sæpius ut lachrymis in flumina lumina migrent,
 Vt decorem mœsto tua Cynthia funera fletu.
 Si licitum lachrymare foret pro numine, mœstos
 Numina inire modos vellent & fundere fletus:
 Nos mage: siderei proceres, diuûmq; senatus.
 Te cepere deam, ceperunt numina sponsam.
 Ætna & Nilus ero, lachrymis nam mergor, & uror
 Curarum flammis, flammæ restinguite Nilum,
 Nile vora flammæ, vt carmina dulcia pangam,
 Orpheus vt pridem cum cantu flevit ad undas
 Strymonias: nec fletum sed mea gaudia pandam,
 Gaudia, amara licet comitentur carmine nostro.
 Nec satier licet & pleno Permessidos haustu.
 Anglia tolle tuas duplices ad sydera palmas:
 Extincta est tua lux: oritur lux altera Phoebi:
 Vritur vt Phoenix, sic pullulat altera Phoenix:
 Cor, rosa mundi, solq; soli, Iovis armiger ales:
 Nireæ quem pulchrum genuit Latæus, Vlyssæm,
 Quem Parnassicis antris lactare Camænar;
 Quem alma Minerva, suis puerum gestavit in vlnis.
 Quem erubuit Latona, suos evincere: festus;

Quem:

40 *Threno-thriambeuticon.*

Quem simul aspexit natura, erat ecstasis illi,
 Diuinam mirata suam effigiemq; manumq;.
 Numen semivirum sic semideumq; virorum;
 Plures mente nitent quàm fert Gangetica tellus
 Gemmæ: singula quæ facerent divita beatos
 Munera iuncta tenet, scatet undique fonte bonorum.
 Anglica terra novis vestita coloribus, ardet
 Amplecti sponsum: cupiens celebrare Hymenzos:
 Rident & plantæ, stellantia corpora rident,
 Haud comitem texit solem caligine nimbis:
 Divinis coelum volucres concentibus implent:
 Alternis terram pedibus quatit insula nostra:
 Prodiit è thalamo tepido ver purpureumq;
 Inq; via sponsi sua picta tapetia stravit.
 Rumpe moras, has lustra oras, perniciousalis:
 Proles sis Matæ licet, ô videamus Aprili:
 Tempora cum tibi sint aureo diademate cincta,
 Longa tibi lux sit, nec ad hæmisphæria vergas,
 Si vergas, locus hic Gibeon sit, sol remoretur
 Vitæ, vel remeet quantum solario Achazi:
 Vatis Olympiadas Cumææ sæcula vivas.

Tb. Walkingtonus. Ioann.

VT possint lacrymas æternas verba mereri,
 Non opus est multis: Elisabetha obiit.

Quid mihi ver memoras Saturno rege benignum?
 Quàm locuples, quàm dives erat? locupletius instans
 Vertitur, accumulans nos omnes munere multo.
 Spes desperanti, morienti suggerit auram,
 Et propè quassanti imperio fulcrum, atque bacillum.
 Vere omni flores inscripti nomina regum
 Nascuntur; vere hoc regum flos nascitur. Euge;
 Quin exultamus læti, quin sydera plausu
 Concutimus;

Concupimus; res hæc etiam majora meretur.
Iam venit; at grandito gradus, inbiania regi,
Et sincera magis Sol. nusquam pectora vidit.
En Flores Venerum, & vis nostræ emblema leones
Expectant avidè te, Princeps summe, corona
Aurea cui frontem cingit, quam & laures lambit.
Aurea natura debetur, aurea ab arte.
Vt lauro vigeas magis & diuturnis auro.

Th. Cecill. Johann.

Quis furor, Eumenides, vos heu crudelis adegit?
Firmatum (pepigitis enim) dissolvere fecit?
Certè Divarum quondam chorus omnis ab alto
Lapsus ad infernas sedes æterna rogavit
Imperia, & faciles vos concessistis, Elise.
At frustra: heu lætis magis votis fuerat vocari.
Incipe Castalias mecum mea Musa querelas.
Picrides pullo vos iam velatis amictu
Linquentes Helicon, leves lapsæq; per auras
Omnes carminibus mortem desictis Elise,
Numina non estis, sed nomina vana Dearum:
Intèrca nobis cum carmina sola supersunt.
Incipe Castalias mecum mea Musa querelas.
Dicite utiq; potens memorum Dea, utiq; trifida
Ægide Diva ferox, quid nuper interia tela
Gestastis, cur non in prælia tota vocastis,
Heu insperata cum morte periret Elisa.
Incipe Castalias mecum mea Musa querelas.
At teneo: Virgo est Pallas, & Virgo Diana;
Vtræque concorde voto ad geminos Tomithæ
Procubere simul. Chantæq; æquare rogant
Virginibus numerum cœlestibus: Annuit ille,
Regiæq; in Cœlorascia est terra Virgos.
Et nunc tres numerantur, Elise, Minerva, Diana.

F 1

Incipe

42 *Threno-thriambeuticon.*

Incipe Castalias mecum; mea Musa; querelas.
At tu, Virgo aulæ regnatrice magna Britanniæ,
Tu mea, seu summi superas iam culmina cœli,
Sive oram Elysij legis æquoris, accipe sacra,
Sacra meo, possis hæc Regi peragenda Iacobo.
Nascentem hunc Musæ fovère, atque ille vicissim
Musas: ô crescant illæ, crescat amoris.
Desine Castalias iam desine, Musa; querelas.

I.C. Coll. Trin.

SAlve, magne Iacobe, & longa in tempora salve:
Gratus ades, nunquam Rex quisquâ gravior Anglis.
Gaudet, ovat, gestit, tali pro Rege triumphat
Ordo omnis procerum, populi, juvenûq; , senumq; .
Advenit anno nec ver, sol nec grator orbi,
Quàm venit ad regnum gratus Iacobus avorum.
Ridet ager, frondent sylvæ, sua gramina campis
Et redeunt, placidum nunc temperat omnia cœlum:
Festinant pariter cuncta & formosa videri,
Excipiant ut Regem, intus, foris, undiq; pulchrum:
Quem Venus & Pallas, seu quem Deus ipse beavit,
Donavit regno, & quavis virtute regendi.
Imus quò Deus & natura vocat simul omnes,
Quò, ius, fas, legesq; , ardens & nostra voluntas:
Gratamur læti, gaudeamus, nosq; beatos
Censemus, rege hoc votivo cœlitus auctos.
Solliciti, gratiq; Deum nunc poscimus omnes,
Regem, progeniemq; , sustin velis ipse tueri,
Ut nati natorum, & qui nascentur ab illis,
Regnent, & teneant fortis sceptrâ Britannia.

St. Peter Doleman, C. Caesari.

ANdolet, an cantat tantis ululantibus æther?
Ea dolor, & cœtus sidera ad viget sonant.

Lustra

Lustra novem resonant famam regnantis Eliza,
 Lustra novem plangunt funera Eliza tua.
 Reddideras Virgo terris Saturnia regna,
 Et memorata atavis aurea sæcla tuis.
 Virgo redis cœlum, remanent Saturnia regna;
 Funere sic redeunt aurea sæcla tuo.
 Invida fr̃ostras sperasti Hispania cedes,
 Vitrices vivunt in tua damna manus.
 Dira cohors scialis abi, pete perfida rursus
 Littora, quæ fratrum tincta cruore madent.
 Cynthia, quod dederat, terris post fata relinquit,
 Vivens pace beat, mortua pace beat.
 Ver erat æternum vivæ; fugientibus annis
 Ah maneant (inquit) tempora verna mei.
 Complacuerit preces satis: pia munera clamant,
 Æternum maneant tempora verna tuis.
 Ver erit æternum: borealia sidera surgunt
 Quæ superant radiis astra diurna novis.
 Fixa micant, nulloq; tremunt vertigine, nuda
 Tot pariter regnis fixaq; fata dabunt.
 Quam tenuit, retinet per tot modo sæcula sedem,
 Agnoscat veterem nunc Cynosura locum.
 Et talem moriens votis optabat Eliza,
 Quæ lucem terris, lucē cadente, daret.
 Ne nox inde diem condat, ne nubila stellas
 Densa resurgentes obtenebrasse queant.
 En Phœbo maior Boreæ nova stella resurget,
 Perpetuæ lucis pignora certa ferent.
 Progenies divûm, Britannum spes integra, proles
 Tot regum, æternum sceptra beata gerat.

Ioh. Gossius, Catalogon.

Angelicæ Angliæ decies felices Elize
 Spiritus, Elisios qui spatium agros,

F 2

Aspirato:

44 *Threno-thriambenticon.*

Aspirato: mea tenuisque Camana Camanz,
 Ingenij genius: sis genijque deus.
 Parco, si vates minimo nullove furore
 Det tumulto hæc minima aut nulla trophæa tuo.
 Supplex suppetias petij: sed ferre recusant
 Pierides Charites Pan & Apollo suos
 Pierides Charites vocem? cum quæque sepulta est
 Hoc Charitum mollis Pieridumq; rogo:
 Pan & Apollo negant componere: cum posuerunt
 Hoc tumultu calamos Pan & Apollo suos.
 Quid faciam? raceam? videar sine murmure marmor.
 Qui stat fatuus: qui silet ille flex.
 Si tamen (viresco) spirabis spiritus alme,
 En feriam cello sidera summa stilo.
 Elogiumq; elegis nemo componat Elise
 Quem non Elusius spiritus intus alat.
 Heu, fuit Angliacis sol illustrissimus oris
 (Infelix semper vox (Fuit) ista fuit.)
 Quadraginta tribus qui cum lustraverat annis
 Lumine Zodiacum (terra Britannia) tuum,
 En subito verxit. Lachrimas teneatis amici?
 Lumina iam liquidi fluminis instar eant.
 Sol erat, & semper fulgens: nec nixus in illo
 Sed sine labe vigens, & sine pube nitens.
 Sol erat, errantes cohibebat Marte Planetas
 Arte fovens radis Inferiora suis.
 Sol erat, & solum retinens in Virgine: habebat
 Dextra leonem eius, læva manusque libram.
 Dextro direxit Mauortia regna leone
 Illa: summi læva in striaque libra.
 Sol erat, & solus solator, solus ocelli
 (Angle) pupilla, animi sola medulla tui.
 At subito venit. Lachrimas teneatis amici?
 Lumina iam liquidi fluminis instar eant.
 Præfuit & (faustus quondam) regina Britannis

Threno-thriambeuticon. 45

Fausta q; vox quondam (præfuit) ista fuit.
Omnia quæq; videns, quam si vidisset Homerus,
Ποιέτω iurasset protinus esse λαόν.
Dux gregis; huncq; gregem rexit non Marte, sed arte.
Texit Marte suum rexit at arte gregem.
Dirigit ars Martem: Mars rursum protegit astem:
Vt sibi Mars proprium vendicet ars q; locum.
Stellula sic arti fit Marsuri gemmula Marti.
Vtraq; sit populi gemmula stella duci.
Dux gregis occubuit. Lachrymas teneatis amici?
Lumina iam liquidi fluminis instar eant.

Williams: Ioannensis.

Fundamenta tamen stant inconcussa Sionis.
Omnia nec secum ventus & vnda rapit.
Summa columna domus traxit collapsa ruinam,
Elisabetha, sacrae summa columna domus.
Et nox & nubes adimit cælumq; diemq;
Anglorum ex oculis, & micat igne polus.
Occidit occiduae regionis stella salubris.
Aspice nunc qualis quæ modò talis erat.
Nec prius infernae dissoluet vincula legis.
Exitium mundo quàm dabit vna dies.
Iam quater vndenos regno complenerat annos:
Saturni & Isclum singulus annus erat.
Expleisset natura suas & gloria partes:
Vt fructus, nullo sollicitante, cadit.
Flebilis indignas gens sume Britanna querelas:
Sit saccus vestis, sit cinis esca tibi.
Nuda iacet, quæ te gemmis vestiuit & auro:
Miscuit ambrosia nectara larga tua.
Immites baccas dulces mutauit in vvas:
Et lateres fecit, marmora clara, tuos.
Nulla tuos hostis percussit machina muros:

46 *Threno-thriambeuticon.*

Pax illis potius pernicioſa fuit.
 Religio exciderat, niſi ſuccuriſſet Eliſa:
 Ni tu, ni frater, ni pater ante tuus.
 Miles, mercator, cōſultus, clerus, & omnis
 Extulit ordo caput ſub ditione tua.
 Nobilitas populi non ceſſit victa furori:
 Non populum clarus ſub pede preſſit equeſ.
 Hoſpes, pupillus, coniux viduata marito,
 Nec viſ, nec fraudeſ, cur quererentur, erant.
 Delator nullus, qui noxia crimina fingat:
 Exactor nullus, qui graue ponat onus.
 Debita criminibus conſtabant præmia pænæ:
 Virtuti merces iuſta dabatur honor.
 Omnis ſorte ſua contentus vixerat Angluſ:
 Hoc vno, princeps quòd moritura, miſer.
 Non moritur, tali iam ſucceſſore beata,
 Qui virtute ſua regna minora tenet.
 Excifa a ſyluæ radice repullulat arbor,
 Sydera quæ tangit culmine, fronde freta,
 Incipe collapſis meliùs confidere rebus:
 Et mæſtæ frontis ſiſte parumper aquas.
 Ille focus araſq; tuas, in virumq; paratus,
 Protegit enſe foris, conſilioq; domi.
 Lauſ illi, bona qui cumulata lance rependit:
 Et cor ſit nobis hæc bonâ nōſſe capax.

Richardus Horæ.

VEr eſt, & zephyruſ miniſter auræ
 Vitalis, lacerum reuiſit orbem;
 Abſtruſuſq; latens, profundiore
 Telluriſ gremio, ſolutuſ humor,
 Amiſſum nemoriſ decuſ reducit.
 Iam ſætuſ parit, aut inane ſiquid
 Pennâ diuidit, incolituê ſedeſ
 Neptuni vitreæ, humiue ſerpit

Ver vitæ auspicium, salutis hora:
Ecquid vere putas, mori ergo posse?

Nisi si non homini (quod vitrò cuncta
Concessum repetunt) malè negetur.

Soles occidere, & redire possunt,

Herbæ deficere, & dein renasci,

Angues exuere, & resumere annos;

Verum solus homo redire nescit,

Postquam exegit iter cadentis æui.

Nam si vel pretium, precesuè quicquid

Flexissent tetricas nimis sorores;

Quodcunq; est hominum potentiorum,

Quodcunq; est hominum probissimorum,

Illud quod pretij, precunq; haberent

Quantumcunq; darent; diem vel vnum

Nostrâ posse frui dehinc Elisâ:

Nam non turba adeò parùm modesta

Sumus; sollicitare mensis, anni,

Vellongi spatium fluentis æui:

(In votis liceat vel hoc habemus)

Quin vi propitiæ sinant reponi

Scissi staminis ordinem parumper:

Confidentior ergo si quis æuam

Supplex expeteret; profanus esto.

Hæc tantum superos manet corona,

Illâ, ut perpetuo fruantur æuo.

Nobis sufficeret, reuifcat orbem,

Vt tantum semel; & deinde cælis

Euectam precibus daremus actis;

Cælum non etenim inuidemus illi,

Nos gratos minus, ac dolemus esse.

I. H. Tris. Col.

Mors impune homicidio Milonem
vincit: nunc eadem rea estq; lætæ

Maieftatis;

48 *Threno-thriambenticon.*

Maieſtatis inultum vt auferatur?
Et poſt hæc igitur vibrabit audax
Haſtam in numina. Cynthia perempta
Nil maius medioxumis relictum eſt.

Tho. Cecill.

Magna ſeges luſtus, deaſcepra reliquit Eliſa.
Magna ſeges riſus, ſcepra Iacobus habet.
Flet, gaudet mea muſa ſimul: flet funus Eliſæ,
Auguſto gaudet Regis honore noui.
Vnus habet luſtus lachrymas, quia deſlet Eliſam:
Lætitia lachrymas alter ocellus habet,
Iacobum quia lætatur: tibi debet Eliſa
Officium hoc, debet, Magne Iacobe, tibi.

T.P. Regal.

Fluſtuat, vt ventis diſcordibus acta phaeſus,
Mens mea, quid fugiat neſcia, quidue petat.
Quid faciam? lugere vetat regale trophæum;
Suadet amor lachrymas fundere; vincat amor.
Quis pudor in nobis tam charæ virginis vnquam
Sit deſiderio, triſtitiaq; modus?
Illa fuit puras inter puriſſima virgo.
(Hei mihi quod cogor dicere, virgo fuit)
Deplorent crepta ſibi ſolatia Nymphæ:
Fata vocent Charites inuidioſa nimis.
Illa fuit doctas inter, doctiſſima virgo:
(Hei mihi vox, fuit, eſt inuidioſa nimis.)
Cantus Melpomene lugubres percipe, oberret
Semper & ante oculos mortuæ imago tuos.
Quæ tam ſepolita eſt regio non plena doloris
Noſtri? Credo Scythiſ immaduſſe genas.
Mors hæc terribiles poterat mouiſſe Sycambros.

Et

Et facere è filice vt decidat imber aquæ.
Nec tamen est Anglis æquum indulgere dolori,
Ex insperato quos bona tanta beant.
In dubio est etenim (talis diuinitus hæres
Obtigit) in votis hic sit an illa prior.

Ergo Melpomene desine lugubres
Cantus, discutias nubila tetrici
Horroris, tenebras tristitiæ suget
Iacobi iubar aureum.

Ehò nonne vides quantus adest viris
Infirmis animus, quanta mouet locis
Iam iam finitimis gaudia nobilis
Iacobi iubar aureum?

Luctus acris hyems soluitur, & vice
Mæroris subiit lætitia omnibus,
Iacobum simulac ceperat Anglia

Dilectum penitus Ioui:
Quo maius nihil huic, nec melius Dñ
Donarunt solio, nec dederint, licet
Iam nobis redeant aurea sæcula, &
Saturnalia tempora.

Iacobi potius quid celebrem die
Fæsto? quid potius quàm decus Angliæ,
Quàm lucem populi, quàm patriæ, canā?
O lucis iubar aureum!

Iacobi potius quid celebrem die
Fæsto, quo populo pax, patriæ quies,
Solamen miseris, pauperibus bona,
Manant omnibus omnia?

Hic est ille dies, quo tetricus lupus
Anglis imminuit faucibus impijs,
Omni ex parte premens innocuas oues,
Et miris lacerans modis.

Hic est ille dies, qui querimoniam,

50 *Threno-thriambeuticon.*

Qui præ se tulerat sanguinem, & omnium
Iustorum interitum, præsidium malis

Cunctis, atq; nefarijs.

Ah demens quoties mens trepidans mea

Optauit tacite; ne videam diem

Quo linquens solium, sceptraq; splendida

Regina aduolat ad Deos!

Hic est ille dies, & tamen anxius

Nemo pene sedet, scilicet aduenit

Vinctus pacifico tempora pampino

Cui gens nulla dabit parem.

Iacobi potius quid celebrem die

Fæsto, qui populo prospera, faustaq;

Affert semineci: quid potius sacro

Iacobi celebrem die?

G. I. Regal.

Gens magis incolumes Anglos velit esse Scotorū,
An magis incolumes gens velit Anglia Scotos

Seruet in ambiguo, qui consulit æquus vtriq;

Sanguine qui ex vno eondidit omne genus.

Qui commune colunt sacrum, commune periculum

Formidant, vallum quos maris ambit idem:

Quos regit & princeps atavis communibus ortus,

Princeps quo sanctum nil magis orbis habet:

Hos eadem iungat mens, & studiosa voluntas,

Et sacra dissoluat fœdera nulla dies.

Importate Scotis magna Angli commoda, rursus

Importate Anglis commoda magna Scoti.

Hæc nos, hæc nostros maneat pia cura nepotes:

Pro quibus in multa est sæcla reposta Ceres.

Hostes ipse pudor, quos spes sua sæpe fefellit,

Inuito cogat subdere colla iugo.

Excrentur papillæ sua sacra deosq;

Qui

Qui non cultores eripuerē sub.
Corde timete deum, charos colitote propinquos,
Vis absit, vacuum pectus habete dolo.
Nec nimium rebus Christi plebs crede secundis:
Heu quā diuitibus non licet esse pij
Si tibi religio frānis det mollibus uti;
Ne te subuertant libera frāna, caue.
De grege sēpe tuas aras tener imbuat agnus:
Agnus sit, viuīs gratia fusa labris.
Rex tibi surrexit, tota quem mente petisti:
Cuius virtutum mens comitata choro.
Naturæ magnum motum est certamen & artis,
Dona pio regi quæ potiora daret.
Ignitum ingenij indulsit natura vigorem:
Quem disciplinis temperat artis opus.
Illa dedit narem bene quæ sentiret acutam:
Hæc dedit eloquij flumine sensa loqui.
Iras illa dedit, stomachos & principe dignos:
Quos hæc mulcere & tollere posse docet.
Illa dedit simplex, & apertum pectus, & expers
Fraudis; at hæc hostes anticipare dolis.
Quòd studio longo collecta scientia libros
Edidit, acceptum hoc munus utriq; refert.
Quòd docta apparent natorum nomine scripta,
Affectum prodit cura paterna pium.
Regia progenies hinc exemplaria morum,
Imperij hinc artes, & documenta petas.
Regia progenies hos puluina libros,
Nocturno capiti tempore pone tuo.
Has habeas digitis gemmas, colloq; monile,
Quas oculis videas vsq; , manuq; teras.
Iam nouus è cælo rerum demittitur ordo:
Philosophatur rex, philosophusq; regit.
Te duce, siqua manet scelerum non eruta radix,
Non, vbi consistant, sunt habitura locum.

52 *Threno-thriambeuticon.*

Si quæ mentito prostant altaria culto,
 Contiguus lapidi non lapis alter erit.
 Innocuus sanguis ~~probatum~~ ^{nulla} ~~probatum~~ ^{radimatur}
 Effusus sanguis sanguine damna luet.
 Si coniurati coeant ad bella gigantes,
 Sit tantum concors Anglia, rata satis.
 Quæ te non iussu gens ardet amore, timebit:
 Incutiet contra gens tibi nulla metum.
 Gallia se quantum Scotiæ debere fatetur,
 Nunc etiam Albionem demeruisse probat.
 Tu summos imosq; reges discrimine deopto:
 Ut natos æquo curat amore pater.
 Henricis nostris, Eduardis, immo Iacobis.
 Antefendus eris, magne Iacobe, tuis.
 Cui bene cõuenient primi virtutis honores?
 Conuenient certè, prime Iacobe, tibi.
 Hæc ego vaticinor diuinæ conscius vrnæ:
 Principis est virtus ales & vrna mihi.
 Te testor Thule nostræ regionis & orbis
 Termine, quæ tenebris es reuerenda tuis:
 Cum Scotus afflicto dextram non commodet Anglo,
 Carceribus solis tu datus esto locus.
 Regis in occursum populi contende tumultus:
 Quodq; ordo non sit, conuenit ordo magis.
 Quaq; via incedit, rerum noua forma oriatur:
 Et sua certum munera quisq; ferat.
 Anglia thura seras gratam testantia mentem:
 Innocuæ vitæ gratior adsit odor.
 Consule, dic, pariter regi regniq; patronis:
 Sit diffusa fides, sit prope summa dies.
 Fallor? an his votis cæli pater arriget aures?
 Non fallor, votis vberiora dabit.

Ri. Hord.

Epitaphium Elizabethæ, augustissimæ

Anglorum Reginæ.

R Egum nata, Soror, Genitrix quoq; fortè futura,

Ni

Ni mallet titulum Virginis esse meum,
 Sacra Deo, pacem Regno Regina reduxi;
 Omnibus æqua, bonis larga, se vera malis.
 Adjuvi externos, aliorum haud indiga, Reges:
 Semper tuta, licet sæpe petita dolis.
 Lustra novem regni, vitæ quinque altera vidi:
 Nuper summa soli, pars modò magna poli.
 Umbra sepulchralis bustum hoc mihi surgit honoris:
 In populi vera est cordibus vna mei. *H. M.*

P Vllato prodi pomposa Polymnia peplo
 Diva memor: nec enim tantæ brevis hora ruinæ.
 Annuus exactis completor mensibus orbis,
 Tu longum illachrima, neu regem albata salutes.
 Qualis in æreis excisa est montibus ornus,
 Ingentemq; iugis traxit collapsa ruinam,
 Tanta mole ruit per amænam didita virgo.
 Europamq; , Asiamq; , & nigri principis arva,
 Cubanoscq; sinus, Atlantæumq; profundum.
 Alter ad occidentum vergens Hyperiona mundus.
 Mottenzuma tuus sacrum, nec numen adorat
 Stratus ad effigiem, siquam dedit accola Lethes,
 Aurruncantes aut mulcet ritibus umbras.
 Et iam fractus apri formidat fulmen Iberi.
 Barbariæ littus quæ quondam Punica Bosra
 (Mutato Graij, dixerunt nomine Byrsam).
 Actores aperit Nomadas, vultuq; cruentos,
 Ac pharetra Mauros: hic nulli priva supellex,
 Aut intacta manent fata læta, boumve labores:
 Rex instat, versatq; tenaci forcipe gentem
 Myntheos apsidas veritam, Trivizq; laborem.
 Astures arma agitant hinc, atque hinc cornua Nilæ,
 Et vastator equo Gradivum Turca fatigat.
 Nec minor aut rabies piceis, aut error Erembis,

54 *Threno-thriambeuticon.*

Et quos oppositus Iustravit Iáponas Evan.
 Sultano parent Pharij, & Mahumetica regna
 Natoliam, atque alios gloimerat concha xrea Turcas.
 Hinc Chinam, Æoosq; Indos, ditemque Cataiam,
 Tartariaq; plagas incessat barbarus ensis.
 Nec minùs Argolicas lituo cunctonant oras
 Bizantinus aper, vanalemq; arrigit hastam,
 Elamios idem telorum dissipat imbres.
 Nec Russo, Moscoq; altam spectantibus Arcton
 Aut paci indulgens minùs, aut magè barbara tellus.
 Dissilit Almanas in tenues, gensq; Itala lamnas.
 Betica tota iugo gemit, exhalatq; mephites
 Inarime Iovis imperiis imposta Typhoëo :
 Infrendent Siculi : stat ductis fortibus vrna :
 Quæsitior Minos movet, an Busiride cretus ?
 Belga Iberum, se Celta tremit : ni regia virgo
 Infractas iuvisset opes, Hispana subalbis
 Sorsisset canibus pavitantes Scylla virago.
 Quin Suedus, Danus, ac longe iaculator Hibernus,
 (Barbara quot memorasse horret mihi nomina Nym-
 Omnis Arabs, omnes trepidat tua scepra Sabæi. (phe)
 Nam tua sopita est festâ Trinacria pace :
 Pimpliades cultæ nemorosis artibus errant,
 Et superi indubius colitur regnator Olympi,
 Nec ciet Angligenas pictâ lupa barbara mitrâ.
 Quinetiam Albano soliumque, & limina mandas
 Ingenioque, annisque, ac multa prole beato.
 Æternum Regina vale : tibi mollius ossa
 Sint sita, dum rutilet flammis lustralibus Æthra.

A. F.

Q Vos mihi Musa modos ? regnum Iacobus Elise,
 Elisa Elysiûm : Quos mihi Musa modos ?
 Non moestos, sunt scepra viri quæ virginis olim,
 Olim ?

Olim ? non lætos : Quos mihi Musa modos ?
Num mistos ? par vita duum, paria omnia, sexum
Si excipias, mistos da mihi Musa modos.

VEr erit æternum, moriente renascitur ultro
Temperies eadem, rediens crescentibus omen
Veris erit, quodcumq; venit, venit (ecce) Iacobus :
Cum lucis noctisq; viam sol finibus æquam
Indigitat, certi quid nos sperabimus ? omne,
Quod medium est simulans verni vestigia solis.
N. Fr. Clarenfis.

CÆsareo Princeps dignissima Mausolæo
Hic iacet, Augusto Cæsare fausta magis.
Iste quater denis adiecit quattuor annos
Pacifer imperio : cætera Martis erant.
Illa quater denis adiecit quattuor annos
Pacifera imperio : cætera mortis erant.
Augustum grandisq; Maro, Nasoq; disertus :
Illam *Spencerus, Phylisidesq; canunt.*
Pacati Delphi, & natus sub Cæsare *Christus* :
Natus at hic Christo non fuit, illa fuit :
Principe Delphorum posuit quæ murmura Marmor,
Papa quibus posita est Pythia, Roma tripos.
Tartareas olim via fit per Averna sub umbras,
Hæc dedit Augustus pervia : *Roma via est.*
Imperij primus Cæsar tulit omnia Romæ :
Diva hæc non Romæ subdita prima fuit.
Infelix sobole Cæsar : manet illa virago,
Ne post succedat Caldus, atque Mero.
Huic Titus humani generis succedit amores :
Vita precor similis, sed diuturna magis.

L. G. T. C. Cant.

Viderunt

Viderunt *Fatis superos certasse minores*
 Quæ fuerant annis sæcla priora tuis.
 Vidimus & nos te. iacet ergo Diua perempta
 Primus ab Augusto totius orbis amor.
 Anne magis iustis datur indulgere querelis?
 Et dabitur tanto quando dolore frui?
 Si non æternum tribuerunt fata Iacobum
 Causa fiet lachrimis non minor illa meis.

*In mensem quo fato obito recessit
 Elisabetha.*

Martis erat mensis, quo nos Regina reliquit.
 Sed mensis nobis iste December erat.
 Haud aliter maduere togæ magno imbre doloris,
 Quàm cum de pluvio stat love terra madens.
 Iudice me nullo diceris Martius anno,
 Qui tantam passus deperijsse Deam.
 Illa Augusta fuit; fuerat si debita morti,
 Mense sub Augusto debuit illa mori.

In noctem qua obiit.

Nox erat inviso velamine cincta, silentes
 Et tenebræ nostrum tunc habuere polum;
 Cum quæ ductrices moderantur penâ sorores,
 Non ultra fulis imposuere tuis.
 At si vel medio petiisses sydera sole,
 Sol media clarus non image nocte foret,
 Nam cum tu fueras nobis lux ipsa, diesq;
 Quî fiat, cum tu sis obitura, dies?

*In mensem quo Imperium Angliæ aspiciat
 adiit Rex noster Iacobus.*

Martis erat mensis, quo (quanto munere Divum!)
 Approperat templis Anglica festa tuis.

Amittes

Threno-thriambeuticon. 57

Amittes nomen Martis, signabere *Pacis*.

Convenient domino talia verba meo.

H. R.aynsford. Coll. Trin. Cantab.

PLangite Pierides, ne Plangite, Pandite sacra
Carmina iam calamis, carpite fronte comas.

Aurea foelici redierunt sæcula fato.

Adsumus ut comites, dulcis & una comes.

Omnia pace silent, oculi siccantur amari,

Cum Musis Phœbus fatidicusq; chorus.

Regi Iacobo gratamur, nomen avitum

Novimus, in regno novimus esse suo.

Iuppiter hoc voluit, nuper Cillenius ales

Hoc iussit, factum ducimus esse citò.

Noluit an voluit quid inanis turba, refert nil,

Velle & nolle Iovi est, hoc volet ille, refert.

Auguror egregios ob tempora rege Poetas

Eximie doctos posse vigere viros.

Naso iterum vivet, numerosus Horatius alter,

Virgilius torvus, Mæoniufq; senex.

Quam memini dulces sub regis nomine versus

Qui modò complerunt Solis utrosq; lares.

Quid memorem patriam, aut patres aut extera dona?

Vix ea nostra voco, quæ sua ritè negat.

Per se simpliciter satis est memorabilis ille,

Mens cuiusq; quidè est quisq; : loquenda loquor.

Tho. Milles. Clar.

Virgo parens patriæ, flos regum, luxq; virorum,

Iustitiæ custos, fidei defensor, & almæ

Pacis alumna, pudiciæ & virtutis imago,

Delicium humani generis, laus & decus Anglùm,

Nunc bis-septeno vitæ, regniq; noveno

H 1

Lustro

58 *Threno-thriambenticon.*

Lustro abijt, linguens cum lactu hoc funebre carmen.

*Vita vapor fugiens, mors summis instat & imis.
Quid tam sollicitis viam consumis annis,
Torquetisq; meum, cecag, cupidine rerum?
Eternisq; foveas curis, damna queris conno
Perdidi, & nullo vocorum sine boni,
Viluros agitis semper, nec vivitis unquam?*

I. O.

Εἰ τιὸ τέλευτὸν τῆς μακαριότητος
Ἡμεῖς βεβηκότας.

Ἡ γούνη Ἡμεῖς βεβηκότας ἢ μακαριότες,
Ὅλβια πάντα παχύνουσι, τὰ ἢ θνητοῖς γάραντα.
Εὐρημῶν δόμοι ἐστὶν, ἢ ἡ θνητῶν ἀπείρου.
Οὐκ ἔτι γδ' ὅπου χαμαὶ ἀρχαῖοις ὁ δόστωρ
Οὐρανὸς ἀμβρατὸς ἦν· Πίνδαρον, ἄλλα δ' ὁδοῖσιν
Ἀδρῆα πᾶσι ἐπὶ γῆς οἱ, ἀλλ' ὅπως πένονται.
Νίκαι παμμεγέλου, ἢ διαμνησὶν κατὰ τὸν ἀνδρῶν,
Καὶ τὸ ἀπαισθητὸν πολλὰς μακρῶν ἐπιβόας,
Τῆς θείας δὲ δούμας βασιλεῶν τῶν ἀφ' ὧν.
Ἀρχαῖον εὐτοῖα φέρον, δὲ ὁ ἀπαισθητὸν δὲ.
Εὐστοχίης ἀφ' ἧς τὰ ἢ εὐτοχίης μέγα κῆδος.
Δόξα καλὴ, ἑαδὸν γῆρας, ἐπὶ φέρον ἐμπόδον αἰῶν,
Ὅ· ἀπαισθητὸν πᾶσι δὲ βασιλεῶν μέγα κρατύνει.
Μυρία δ' ἄλλ' ἐπὶ τοῖσιν ἐς ἀνθρώπων βέλτερος.
Οὐδὲ γδ' οἱ τὰς πάντ' ἀνὰριθμήσει πρὸς ὅντα,
Οὐδ' ἢ τὸν δῖον μὲν γλῶσσαι, δὲ δὲ σῶματ' ἴνα.
Τόνος χρὴ βασιλεῖα θεμελιῶν μακαρίζον
Αὐτῶν. ἡμῶν δὲ κατὰ τὸν ἀνδρῶν ἑαδὸν αἰῶν.
Σῶμα μὲν ἐς πᾶσι ἐπὶ γῆρας, αὐτῶν ἀπαισθητὸν
Υπερὶ ἐς αἰῶνα δὲ δὲ μακαριότητος αἰῶνται.

ἐπιθῆναι Α. Βασιλ.

Eiusdem

*Eiusdem in. novi regis. ad-
ventum.*

Horridula genitum in regione Erymanthidos vrsæ
Sol regem vidit te simul atque hominem.
Creverunt animi pariter, crescentibus annis;
Sors tandem æqua animis cedere regna iubet.
Finibus exiguis aetari magna reculant:
Virtuti campum fata dedere parem.
Mollior horrifero Boreæ superadditus Auster,
Vna est virtutis facta palæstra tibi.

ERgonè discordes sperasti (Hispania) gentes,
Vt subiit fatum Diva Britanna suum:
Tunc intestino divisos (Gallia) bello,
Credebas populos protinus esse duos:
Vimbus accessus quò possit apertior esse,
Ac demùm tellus utraque, præda, tuis?
Improba sperantem merito spes ipsa fefellit,
Quod rata sis versum est in tua damna scelus.
Ipsa salutiferæ quondam licet unica pacis
Spererat Angligenis, ter tria lustra viris:
Et licet in tenues, animam spiraverit auras,
Perpetua superùm sede potita deùm:
Attamen antiquæ spes ingeminata salutis,
Imperio rediit (Magne Iacobe) tuo.
Hic est, quod gelido fidus speravimus axe
Altiùs auspicio candidiore vehi.
Ac nostro evehum paulò sublimis orbe,
Luminet ut radiis bis duo regna suis.
Gratus ades populo (princeps) feliciter Anglo,
Vt possis atavi scepra tenere tui.
Religione prior, virtute potentior omni,
Auctior es proavis imperioq; tuis.
Fœlix te tali, gnatis, & coniuge fœlix,

60 *Threno-thriambeuticon.*

Et felix populo (magne Iacobe) tuo.
Vive diu, dominare diu, post fata precamur,
Perpetua summo sede fruire polo.

Robertus Woodes. Caigon.

In lapidem cathedra regali

suffixum Westminsteriens. &c.

Gen. 28. 5.

11

11

11

Isaac Syriæ Iacob dimissus ad oras,
Consortem vt thalami quæreret inde sui.
Cæruleum medio reperibat itinere saxum,
Somniferum capitis quo requieuit onus.
Hoc tota placidum carpebat nocte soporem,
Aspiciens somnis cælica mira suis.
Tellurem (intönuit summo hæc deus æthere verba)
Do tibi qua recubas, post soboliq; tuæ.

Ille lapis nostras dudum transfertur ad oras,
(Inclyte Rex) folio conditur atque tuo.
Quo super, heroica dextra tibi sceptrâ, tuumq;
Concessum * fati, vt diadema ferès.

Ipse deus proprio cælis effabitur ore,
Hoc tibi perpetuum dono tuisq; solum.
Idem est iste lapis, vox vnius vna deiq; ,
Vnica verba, vni pœne relata viro.
Ille pius Iacob, par est pietate Iacobus,
Nomine dissimiles, re tamen ambo pares.

Robertus Woodes. Caigon.

ERgone te (ô merito fortunatissima Princeps,
O patriæ dolor atque decus) tene vndiq; durus
Sephit (iò durus) lethi tenor ? Ite Britanni,

Ite,

* Ni fallat fati,
Sciri, quocunq;
locatum
Inuenient lapidē,
regnare tenentur
ibidem.

Ite, sepulchraliq; habitu suspiria mecum,
O mecum dominæ lachrymas impendite vestræ.

Me miserum: quid enim sollennes ducere pompas,
Aut personato libeat præludere versu?

Me miserum: iuvat abruptas effundere voces,
Abruptos questus, & singultantia verba.

O nox, O Thamelina doloris conscia nostri
Littora, vosq; ipsæ Thamesino in litore Nymphæ,
Quæ vobis facies, aut quistunc sensus erat, cum
Vitam exhalantem cælo vidistis Elisam?
Illam expirantem non Cynthia tristis ab alto
Sustinuit spectare polo, sed mæsta latebant
Astra, percussamq; illisa ad nubila lumen:
Illam in depressis etiam conuallibus amnes
Fleuere extinctam, flêrunt Windsoria tempe
Aerisq; arces, subiectaq; vallis Aquædon.
Migrat amica Pales, migrat vetus incola ruris
Cæus Hamadryadum, migrantibus adgemit Echœ:
Sylvanusq; senex vacuas interrogat arces,
Heu vbi syderei vultus, frontisq; serenæ
Maiestas immensa, superciliumq; verendum?

Iam ferrugineo nox terram obtexit amictu,
Iam fessæ pecudes, armenta q; fusa per herbam
Acclinant capita ægra solo, iam somnus auaras
Inuadit curas, dumisq; silentia regnant:
At mihi peruigiles perstant sub pectore luctus,
Mecum clamorosus nocturna celestina remex
Ingeminat, tardam dum aduerso flumine cymbam
Contentâ ceruice trahit, pontiq; propinquat:
Ne mihi flexanimæ post hæc testudinis alium
Expectare sonum libeat: satis ista superq;,
Dum fortuna fuit, vacui curauimus olim:
Gratæ olim volucres pastorum blanda voluptas
Ducite per steriles æterna silentia ramos,
Sola mihi in syluis Philomela, in litore falso

Halcyonum lamenta placent, aut qualia curuas
Expiraturi ad ripas modulantur olores:

O rigida, O rigidae caeca inclementia mortis,
Aspice quot fracti exilio morboq; , fameq;
Mortem orant: vnū hoc votis magis omnibus optant
Proiecisse animam, & sic demum quicquid acerbi est
Morte pati: quid te inuisam, fœlicibus annis
Ingeris, & surda miseros auerteris aure?
Quâquam, ô: sed fama est etiam te, maxima Princeps,
Inuisæ lucis fastidia lenta perosam

Decreuisse mori. Quis te huc tam durus adegit,
Quis tantus dolor? En vltro tibi venit Apollo,
Splendidaq; illa tuis cecinit solatia curis,
Quæ tabescenti quondam dederat Cyparisso,
Dum deploratum molliret carmine funus
Ingentis cerui, quem ingenti vulnere victum
Demisit letho, sed castum lumine luxit:
Ingeminant tamen vsque graues sub pectore curæ.

O si Threiciū vatem æquiparare canendo,
Aut possem functos arcessere carmine manes,
Irem Tænarias audax orator ad vmbas,
Tentaremq; domos & caligantia Ditis
Atria, & vmbifero reducem te educere lembos:
Sed fati vis magna vetat. Concedite fatis:
Ergone tu gelidus cinis & leuis vmbra iacebis,
Ille autem aduersas acies impune tot annos
Duxerit, & miseras viduarit ciuibus vrbes?
Iam mihi per deserta & quas habet vda paludes
Insula, iam videor lentas anteire Phalangas,
Et bellatrici latus intercludere pelta,
Tanquam isthæc possent tantos abolere dolores:

At tibi sollennem luctum, Augustissima princeps,
(Hunc tibi namq; deū non inuidet vllus honorem)
Sollennem tumultu luctum & suspiria mittam.
Accipe, diua, tuo, quæ nos certamine tanto

Libamus

Libamus cineri solatia: Carmina, nudas
Mittimus inferias, sed non aut nomine digna
Aut tumulo dignanda tuo. Cape qualia mæros
Fudit, & attonito distavit mûla dolori.
Sed num præfidiis aut defensoribus istis
Tantus eget tumulus? Tibi enim, tibi gloria viuar
Militat, & Lethen semper dormitura soporam
Bellum ingens cum morte geret, monumenta q; texet
Posteritas, serosq; superuictura nepotes
Fama tenax: & quæ nunquam frustrata vocatus
Destinuit fortuna tuos, eadem æthere cassam
Fulciet, atq; ipsi famulabitur vsq; sepulchro:
Sic demum postquam serò lapsura vetustas
Pyramides Pelusiacas operosaq; regum
Abrafit busta, & putria in primordia soluit,
Viuent illustres inuita morte triumphî,
Viuet honos illæsus, & indelebile nomen.

M. Biss. Royal.

STRICTIUS ista, inquis? Quàm mallẽ pluribus! Atqui
Pagina rem tantam tantula? Non capiet:
Rem tantam; quam Musa loqui tam carmine pauco,
Vel dignata minus, vel minus ausa, nequit?
Verum age, cum nec nil, nec tot, minus omnia fas est,
Pauca nimis reddam, quæ modò multa nimis.
Scilicet illa virum Virgo caput, Illa Britanni
Quam caput esse velint vsq; vel vsq; viri.
Illa sui sexus flos, sæclî gloria, vatum
Materia, exemplar Numinis, Orbis amor:
Illa (sed iudicet sub nomine splendet) Elîsa,
O suauis, o illud rursus, Elîsa, sonet.
Illa quid? Heu dirum, nec dictu effabile. Numquid
Consenuit? Sub eâ nos quoq; : at hoc grauius.
Illam angas, vel morbus habet. Terribilis & isthoc ;

Scilicet

64 *Threno-thriambeuticon.*

Scilicet & Reges morbus & angor habet.
 Atqui maius adhuc damnum. Num mortua? Dixit:
 Vah; nisi iam dixes, subticuisse velim.
 Quisquam hominum famæ semper-viuentis Elisam
 Est ausus temerè dicere, posse mori?
 Suauiter in Domino cum Patribus obdormiuit,
 Nobis rapta, sibi reddita, iuncta Deo.
 Quod funus, quis honor, quæ Mausolæa, quis ordo?
 Qui lachrymis, laudi, carminibusq; modus?
 Pompa alijs curæ: tu fætum Elegeia pectus
 Concute, quæ lachrymis, carmine, laude vales.
 Incipe vel longi fælicia tempora regni,
 (O Anglis nunquàm tempora longa satis!)
 Vel mites animos, vel religionis amorem,
 Orauè septenis dicere docta modis.
 Vel tot fracta (Dei dextram *ἀδριος ἀντιστήριον*
 Cernite) mille foris, mille pericla domi.
 Incipe: cumq; sacrum memorabis nomen Elisæ,
 Humectum lachrymis & graue carmen eat.
 Incipe. Stat, stupet, vsq; negat se posse, videntem
 Orta tot ex vno vulnere damna, loqui.
 Hoc tantum, quis nolle, ait, morientibus vnâ
 Pace, pijs, patria, religione, mori?
 Siccine? ferales, infractum carmen, Iambi
 Surgite: non elegis neruus, & ictus inest.

Qua parte ponti de quibus cæli plagis
 Metuendus hostis? omnis, omnis, vndiq;
 Quemcunq; diues Insula ad prædam potest
 Allicere. Nullum sospes à telo latus.
 Verum quid ultra littora in nostrum caput
 Hostem vocamus exterum? hostili manu
 Perisse dulce est. Maius hoc maius malum.
 Iterum cruentas frater in fratrem manus
 Armabit, iterum sanguine Angligeno Anglicus
 Made-

Threno-thriambeuticon. 65

Madebit ensis. O graves iras Dei !
O destinatam sceleribus nostris luem !
Alas adibit spreta Religio domos ,
Et domita quondam monstra Romuleus Pater
Immittet in nos : omne rasorum pecus ,
Simulachra, Limbum, cærea, & panem deum :
Ac innocentum viscera absumet rogis.
Heu dura regni fata florentis modò,
Nunc in ruinam procidentis ultimam :
Idem est Elisæ & Angliæ fumus, modò
Stetit per illam sulta, nunc vna cadit.
Adeste cives, efferramus patriam.

At vos ô Socij turpantes lumina fletus
Rumpite, squallentemq; Oreo detrudite luctum ;
Eia agite intrepidus, plausuq; iterate triumphos :
Sin & adhuc lachrymis iuvat indulgere , recenti
Flete ex lætitia : tam vera & viva voluptas
Absque aliquo fletu non est gustabilis. Ecce
Ore renidenti quos tota Britannia risus
Fleturiens satagit, nec gaudia tanta capessit.
Sicut, ubi exuto terrenæ cortice massæ
Ipsa (quid inveniā magis aptum, aut sanctius ?) Ipsa
Elisabetha polum pompamq; accessit Olympi
Angelicis erecta choris, adversa nequiret
Ora Dei spectare , & inaspectabile lumen,
Ni, quas ipse beat, faceret valide scere Mentes ;
Sic nisi, qui dederat nobis hæc gaudia, Christus
Cor etiam erectum deliberatumq; dedisset,
Obrueret subito torpentia pectora fluctu
Lætitie stupor. O votis bona speq; , fideq;
(Quam longè meritis !) maiora. Sed irrita si non
Somnia nos ludant ! Res vera. audite, videte.
Exin compositis (quas quis non horruit olim
Præfingens clades, bella externa, civica ?) turbis,

66 *Threno-thriambenticon.*

Sed quid composuisti ne subrepentibus usquam,
 Ne clangore dato, nisi cum tuba conscia pompæ
 Accineret populis lætumlætæ omnia, tuta,
 Festa, iocosa, superba ornantur, amabile rident,
 Præsentemq; anni (nunc formosissimus annus)
 Æmula floriferum certant superare decorem.
 Ecce Caledoniæ nullus iam terminus oræ
 Præter aquas; nullæ de regni limite lites,
 Quem quia non posuit natura, ferocibus olim
 Szuirum est bellis. Noti celeberrima mundi
 Insula, quæ per tot iam sæcula semper, abusq;
 Locrino, Cambroq;, Albanoq;, bimembre
 Saltem est imperium sortita, vnus in almos
 Amplexus iam tota venit: quam tutal Sed vnus,
 Ille & quàm verè nobis erit vnicus, Vnus,
 Cuius in auspiciū iusq; indubitabile Regni
 Nos, nostri proceres, populus, Patresq; Verendi
 Vnus homo est factus: qui, credo, ex omnibus, Vnus,
 Regibus Europæ Rex Regno accessit, & vnus,
 Cui surgit regni spes altera & altera proles:
 Vnus, qui sanctam (pudeat te Europa tuorum)
 Excussa Babylone, fidem Rex protegit, & qui
 Nostra sub antiquo seruat sacra tenore:
 Vnus, qui sceptro, populos quo temperat, ipso
 Scribit, & in calamo duplicem gestare coronam
 Ius habet, auratam Regis, viridemq; Poetæ:
 Vnus, qui noster sit sanguine, noster amore,
 Regnum, non famam, cui terminat vltima Thule;
 Cunctaq; si dicas vno, dignissimus vnus,
 Cum natura dedit, si non natura dedisset,
 Qui vel ab Angliacis caperet sceptra Anglica votis.

T. Gond. Regalia.

Del' approche tresdesirable du
Roy Iaques a les Anglois.

M Archants Palladiens, qui prenez vos voïages
Par mer sans-fond des Arts, et naturels ouurages,
Ne point nageans, cerchez pourquoy le ferrensens
Touché del' aime-fer anime-fer Aymant
Tousiours branslant regarde vers le pôle du Nord.
Voyez, (ô grand heureux miracle) au nostre bord
Ceste pierre du Nort, tresprecieuse pierre,
Qua tous les cœurs, les yeux, les pieds des' Anglo-terre
A Nord a Nord attire, et lie doucement
Les amies allichées d' estroit accrochement.
O pierre tire-cœurs, aim-anglois, pure, belle,
Des rayons bigarrée du gloire immortelle,
Ta clarté vis a vis rien peut regarder pas,
Fors que l' esprit perçant de ton le du- Bartas,
Bartas le verso-uniel, treschant, entasse-mots,
Qu' a fait de ta Lapanthe retentir les flots
De sa France: comme sa plume a fait autressfois
Bruire ses Furies parmi des Escoffois.
O si viurois ores cil chanteur gracie-doux!
Pour s' esjouir, Joy saluer, et dir' avec nous,
Châtin, Dieu gard, Dieu tousiours gard Iaques Le Roy
Tresbon, trespuissant Defendeur De La Foy.

Par le mesme T. G.

Ecloga, cui nomen, Daphnia.

Thyrsis, Lycidas.

THyrsidis & Lycidæ, quorum alter flectat Elysium
Extinctam nuper, Daphnim de sinibus alter

68 *Threno-thriambeuticon.*

Nostre Caledonijs arua in meliora vocabat,
 Thyrsidis & Lycidæ Musas ex ordine dicam.
 Dij nemorum, saltusq; omnes, nymphæq; fluëtes
 Inter aquas, ambos mecum qui rupe sub alta
 Certantes audistis, eratq; audire voluptas,
 Dij facite, ut meminisse quæ: sine numine vestro
 Amborum Musæ, (quod vos prohibete) peribunt.
 Dispulerat densas noctis vix Lucifer umbras,
 Postquam emisissent septis pecus omne reclusis,
 Attollens cælo palmas, ac lumina Thyrsis,
 Fundebat mæsto tales de pectore voces.

Thyr.

Quis me crudelis Divum producere vitam
 Hactenus, & cælum voluit, lucemq; tueri?
 Nam neq; vita, neq; hoc cæli spirabile lumen,
 Quod traho, iucundum est; ipsum se spernit & odit
 Thyrsis, & horrendas quasvis ante omnia mortes
 Mille cupit; vidit morientem puer Elysam.
 Incipe lugubres mecum mea Musa querelas,
 Heu, quantum totis, nostris Pastoribus, agris
 Ereptum decus est? tibi Tyre quale futurum est
 Carminis ingenium? Damon de poste cicutam
 Figet, & errantes, non exauditus ab illis,
 Pascet oves Corydon, Mopsus, seniorq; Menalcas,
 Cæteraq; æternum Pastorum turba silebit.
 Incipe lugubres mecum mea Musa querelas.
 Illa rudes Satyros, Faunosq; horrenda canentes,
 Sylvanumq; patrem, quos Pan deus oderat omnes,
 Imperij nostris de finibus expulit olim:
 Panaq; qui Musæ colerent meliore, reduxit,
 Aruaq; distribuit; nunc arua inculta, nec ipse
 Pan colitur; rursusq; ætas prior illa timetur.
 Incipe lugubres mecum mea Musa querelas.
 Cum caderet cælo vidi discedere solem,
 Et passim obscurâ indutas caligine terras,
 Nec solitam nocti præbebat Cynthia lucem.

Incipe

Incipe lugubres mecum mea Musa querelas,
Indoluit Phyllis, casuq; exterrita tanto,
Exanimis facta est: fugisse Amaryllida dicunt
Disiectis collo pulchris sine lege capillis,
Per nemora, & saltus, per aquas, rupesq; sonantes,
Nec monstris habitata timet deserta viarum.

Incipe lugubres mecum mea Musa querelas.
Quas lachrymas, & quos gemitus Galatea dedisti?
Et tecum iuris Nymphæ, Dryadesq; puellæ
Multa gemunt; magnisq; implent clamoribus auras.

Incipe lugubres mecum mea Musa querelas.
• Montibus auditos mirantur Oreades altis
Clamores; linguunt subita formidine sedes,
Et veniunt, ubi lugentes ad corpus Elisæ
Exstinctæ aspiciunt: ipsæ quoq; silentibus addunt
Se comites, gemitusq; suis plangoribus augent.

Incipe lugubres mecum mea Musa querelas.
Non sic amissum pelagi Ceyca dolebat
Fluctibus Alcyone; nec Eo in littore tantum
Ad tumulû volucres deslebant Memnona, quâto
Nympharum chorus omnis adempta luget Elysam.

Incipe lugubres mecum mea Musa querelas.
Et merito: Nam quis vestes iam murice tinctas,
Et manibus gemmas, & pulchrum crinibus aurum
Imponet? Capiti texet quis fronde coronas?
Omne decus, Nymphæ, vestrum periisse videtis.

Incipe lugubres mecum mea Musa querelas.
O felix Melibæ, mori cui contigit ante,
Quâm vitam fatis concedere cernis Elysam,
Illa tuas Musas, & carmina semper amabat,
Et nomen, sobolemq; tuam, dum viueret, ultro
Ornabat laudum simulis, & honore, merentem.

Incipe lugubres mecum mea Musa querelas.
Tu quoq; quæ nuper ludus quissi præscia nostri,
Hoc Cæli lumen fugisti dulce, Neaira,

70 *Threno-thriambeuticon.*

Fortunata iaces : etiam ter & amplius illi
 Foelices , sua fata prius quoscunq; tulerunt.
 Incipe lugubres mecum mea Musa querelas.
 Spargite humum folijs, & versicoloribus herbis,
 Quæ spirant suave, & nigro velamine corpus
 Induite, & tumultu facite hoc sub monte, quotannis
 Pastores ubi sacra canunt ad Apollinis aras,
 Et varios Nymphæ exercent per gramina ludos.
 Incipe lugubres mecum mea Musa querelas.
 Huc ferte exstinctum miserabile corpus Elysæ,
 Et tumulo inferte, & tumulo superaddere carmen
 Cura sit, ut nostri possint meminisse nepotes.
 Pastorum, Pecudum, Nympharum, ruris, Elysæ
 Gloria, in hoc tumulo posita est, plorate legētes.
 Desine lugubres iam desine Musa querelas. (tur
 Hæc Thyrsis; lachrymæ & gemitus extrema sequū-
 Verba, quibus latè terras humescere, & undas,
 Cernere erat; rupeſq; cavas, sylvasq; moveri.

(Thyrsi,

Lycid.

Tum Lycidas, mihi læta placent nunc carmina
 Et fieri mandat Daphnis sibi, rura tenentes
 Pastores inter Daphnis pulcherrimus omnes.
 Te quoq; Thyrsi tuam, precor, obliviscere Elysam,
 Et mecum externâ nimium regione morantem
 Daphnida carminibus nostros deducere in agros
 Incipe, quid cessas? vitæ, pacisq; futuræ,
 Et qua nunc fruimur, posita est spes omnis in illo.
 Ferte Caledoniis Daphnim mea carmina sylvis.
 Pana sui generis primum facit, ordine certo
 Si proavos numeras, genus illo à sanguine ducit,
 Qui pacem primò nostras perduxit in oras,
 Pastorumq; truces sedavit fœdere lites.
 Ferte Caledoniis Daphnim mea carmina sylvis.
 Hæc nemora, & densi hij saltus, campi q; patentes,
 Pastores, oviumq; greges, armenta q; cuncta,
 Daphnidis

Daphnidis imperio (nam Pan possederat ante)
 Debentur; moriensq; reliquit nuper Elysa.
 Ferte Caledoniis Daphnim mea carmina sylvis.
 Non nova venerunt iam tempora, pristina rerum
 Durat adhuc facies; fines, quos vidimus ipsi
 Agrorum antiquis positis cultoribus olim,
 Et nuper quicunque greges pascere, manebunt
 Immoti; nec erit legum mutabilis ordo.
 Ferte Caledoniis Daphnim mea carmina sylvis.
 Nec primis alios expulsis rura colonos
 Accipient; lætus tu Tytire in arboris umbra
 Diffusæ recubans, errantes undiq; cernes
 Lanigeras tutò Pecudes; errantibus illis
 Dulce, libet quoties, tua dicet fistula carmen.
 Ferte Caledoniis Daphnim mea carmina sylvis.
 Quin & Dametas, & cum Corydone, Menalcas,
 Pastoresq; canent omnes, velut ante solebant,
 Et pascent armenta, & rura antiqua tenebunt,
 Et solitas Nymphæ ducent per prata choreas.
 Ferte Caledoniis Daphnim mea carmina sylvis.
 Ipsum etiam, carmen, nemus hoc, cū venerit, omne
 Audiet egregium talamo resonante canentem:
 Quale nec Arcadiæ vates, nec montibus istis
 Orpheus, & reliqui nunquam fecere Poetæ.
 Quale canent Nymphæ, cupientq; ediscere sylvæ,
 Nostræq;, posterioresq; omnis mirabitur ætas.
 Ferte Caledoniis Daphnim mea carmina sylvis.
 Huic olim sacras Musarum tradidit artes
 Mercurius, calamusq; dedit, quo Iupiter ipse,
 Et Phœbus canere assueti: Pastoribus illo
 Nostris sæpe canet Daphnis, non dulcior ulla est
 Fistula, & ô, quoties non est numerare, beatos,
 Qui possunt ipsi canere, aut audire canentem!
 Ferte Caledoniis Daphnim mea carmina sylvis.
 Huc ades, ô formose, quid est, quod agrestia tantum
 Rura

Rura tibi placeant? pascunt vix gramine montes
 Saxosi pecudes; loca sunt horrentibus illic
 Plena feris: fugiunt saltus formidine Nymphæ,
 Pastoresq; silent, & sunt sine carmine sylvæ.
 Ferte Caledoniis Daphnin mea carmina sylvis.
 Huc ades, ô formose, ipsæ te fluminis undæ,
 Ipsi te saltus, ipsa hæc armenta requirunt.
 Hic tibi perpetuum ver floret, & omnia tellus
 Lætæ dat, hic manibus tibi candida lilia plenis
 Sponte ferent Nymphæ, & texent victricia lauro
 Serta tibi, sterneretq; vias bene olentibus herbis.
 Ferte Caledoniis Daphnin mea carmina sylvis.
 O fortunati, pulchro sub Daphnide rura
 Agricolæ, quicunq; tenent! Nunc vomere terras
 Scindite, nunc fractis commutite semina glebis,
 Grandis erit messis: sol lumine cuncta fovebit,
 Et tempestivi descendunt nubibus imbres.
 Ferte Caledoniis Daphnin mea carmina sylvis.
 Pascite oves tutò; terrent si forte leones,
 Aut lupus insidiis turbârit ovilia testis,
 Aspera vel placido lenibit carmine Daphnis
 Pectora, vel campis ingentia bella movebit,
 Pastorumq; greges, quot nunquam vidimus antè,
 Adducet, sylvæq; ultrò, montesq; sequentur,
 Et pacem componet agris: amat otia Daphnis.
 Ferte Caledoniis Daphnin mea carmina sylvis.
 Hei mihi; quòd cœlo deducere carmina stellas,
 Inque feras hominû convertere corpora possunt,
 Et celsas agitare ornos, & sistere ripis
 Flumina, nec nostrum valeant adducere Daphnin.
 Ferte Caledoniis Daphnin mea carmina sylvis.
 Fallor; inest magicis Divina potentia verbis,
 Estq; aliquid mea Musa, & nò sine pondere carmè:
 Ecce venit iam Daphnis, eunt ad sydera lati
 Clamores, quos omne nemus, rupesq; præalta,

Et

Threno-thriambeuticon. 73

Et sylvæ, & pecudes, & Nymphæ, & flumina iſtant.
Parcite, iam venit, iam parcite carmina, Daphnis.

Guilielmus Burton, regalis.

NEc rogat ut faciles descendant monte Sorores,
Quo melius tristi carmina voce sonet :
Nec te ſollicitat , nec triftia verba canentem
Trifti voce, lyram quærit , Apollo, tuam :
Qui ſine teſte dolet , lachrimaſq; effundere diſcit
Solus , non veſtrâ hic indiget arte dolor.
Afferat Indus opes, & dives aromata tellus,
Et quidquid grati germinis Hybla fovet,
Vt quæ clara obiit, mox Phoenix unica Terræ,
Iam claro, in cineres deſinat, viſta rogo.
Conſtruat inde pyram, & redolentes cinnama flâmas,
Vt veteri extinctâ hâc, altera ſurgat avis.

Grenill Verney. Trin. Coll.

FOrſitan id quæres, vnde iſthæc copia ſandi,
Vnde fluunt numeri tot numero innumeris:
En tibi: Muſarum præſes modò præſidet Anglis,
Illius adſſatu naſcitur iſte furor.
Eſt deus in nobis, illoq; agitante calemus;
Quiq; pater Regni, carminis ille pater.
Ergo erit ille mihi ſemper pater; illius aras,
Non Phæbi, poſthac thure ego rite colam:
Ille erit; ille mei princeps & carminis author.
Phæbe faue; & vatem perge ſovere tuum:
Sancte faue. Sic te ſerò pia turba deorum
Excipiat reducem ſedibus ætheriis.

Tho. Bing. Clare.

Finis.